

KOBERSKÉ ROZHLEDY

KOBERSKÝ OBČASNÍK

Ročník 15

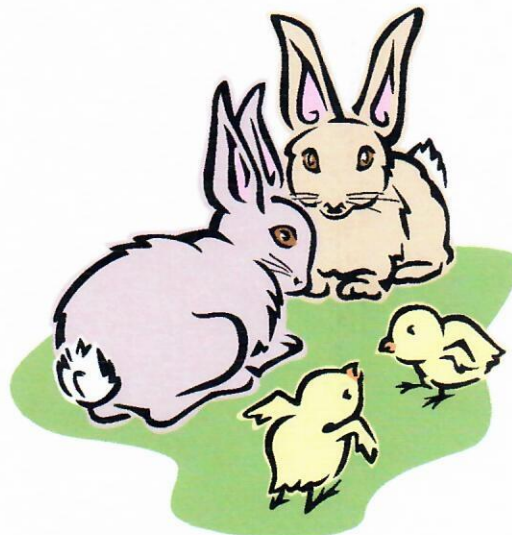
Číslo 1

DUBEN 2006

10 Kč

OBSAH

Úvodník	2
Informace z radnice	3
Příspěvky, polemika	5
Kultura	19
Na poslední chvíli	21
Štěbetání	21
Slovo na závěr	24

ÚVODNÍK

Všechno se na nás valí

Tak dlouhou zimu už pamatují jen pamětníci. Začala v polovině listopadu a je polovina března a ona ještě nepřestala. Sněhová kalamita 12. března zasypala celou republiku, Koberžice nevyjímaje. Hromady odhrnutého sněhu dosáhly až 1m a ke kostelu se nedostalo ani jedno auto. Pěkný nadělení. A to už se po sibiřských mrazech a padajících střechách (naštěstí ne v Koberžicích) ukazovalo, že konečně nastane jaro. Houby s octem! Příroda s námi cvičí, jak uzná za vhodné a k tomu další pohromy. Napřed nám přestaly jezdit přímé autobusy do Brna a díky tzv. integrovanému dopravnímu systému (IDS) jsme se vrátili o čtyřicet let zpátky. Absolvovat zdlouhavou cestu přes Nížkovice a Heršpice do Slavkova, přestoupit na vlak nebo autobus a pak do Brna. Jedinou výhodou je, že jízdenka je univerzální, platí na vlak, autobus i tramvaj, pokud se vejde do časového limitu. Jinak máme výhodu, že z Koberžic jede přímý autobus do Vyškova. Má to jediný háček: nikdo od nás tam nejede. Samotné spuštění IDS téměř v polovině prosince (11.12.) bylo hororové, protože vzápětí na to uhodily začátkem ledna a v jeho průběhu silné mrazy, takže někdy autobus buď nejel nebo nečekal (9.1., 11.1., 18.1., 23.1.-osm spojů, 31.1., 8.3.), čímž se lidé nedostali do zaměstnání nebo přijeli pozdě. Přípomínky na nelogické zrušení přímého spoje do Brna zůstaly neoslyšeny, byť ze Slavkova odjíždí do Brna autobus i přesto, že k tudy vlak samozřejmě projíždí a byl by schopen pobrat všechny. Asi je jenom pro někoho. Tam, kde není logika nastupuje politika.

To se týká i hasičů. I tady se šetří, což vede k tomu, že ve Slavkově už nebudou takové možnosti profesionální služby a bude nutno využít služeb dobrovolných. Jenže jejich výbava, dostupnost i možnosti jsou hluboko za profesionálními. Prostě stát jim na vylepšení situace nepřispíval a také se nezdá, že přispívat bude. Požár bude muset chvíli počkat, až se hasiči seběhnou (pokud to bude možné) a než se dopraví do Koberžic, což může trvat i déle než 20 minut.

Na hašení ptací chřipky však ani to nepomůže. Virus H5N1 nedbá na hranice i politické uspořádání a razí si to vesele světem, který pomalu propadá panice z pandemie, kdyby náhodou virus zmutoval.

Zatím se dělají, alespoň slovně a vyhláškami, opatření a skoupé informace pro veřejnost napomáhají těm, kteří rozdmýchávají strach a z něho pak těží. Dokonce i běžná minerálka měla být účinným pomocníkem. Lékárny jsou bez příslušného léku a bude-li, pak ne pro všechny, nehledě na to, že jeho účinnost není zas tak stoprocentní. Zatím se slepice schovávají před volně žijícím ptactvem, je otázka, před čím a kam se bude schovávat člověk.

Ono vlastně před žádným virem se nedá stoprocentně schovat. Tím méně před virem voleb, které přehlušují úplně všechny problémy. Alespoň mediálně. Přitom v demokratickém systému zas tak velikánský význam nemají, vstupují-li do nich strany, které mají demokracii jako svůj štít. Žel, mnozí kandidáti si na voliče vzpomenu až tehdy, kdy potřebují jejich hlas. Jinak jim mohou být ukradeni, protože ze strany voličů jsou nedotknutelní a také téměř nezměnitelní ve volitelnosti, podaří-li se jim ve stranických primárkách dostat na volitelná, tedy přední, místa. Což určitě není správné a také se to odráží v nezájmu voličů, otrávených vysokou politikou, která na ně také zvysoka kašle. To komunální volby jsou o něčem jiném, i když i tady je volba čelných představitelů mnohdy také výsledkem spíše politických čachrů než důvěrou voličů. Holt, být u moci se nosí za každého režimu a když k tomu přibude i neomezená imunita, pak se nelze tomu divit. Jenže ti ptáci to nevědí a tak je jim jedno, na koho to padne.

Všechno se to valí, ale otevřeme-li vrata a dveře dokořán, zas to odteče. Jen trochu pachuti z toho, jací dokážeme být vůči sobě – rozdílní ve slovech a činech.

Redakce

INFORMACE Z RADNICE

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 31.10.2005

Žádost o poskytnutí hypotečního úvěru České spořitelny, a.s. – rekonstrukce budovy OÚ II. etapa
Zastupitelstvo obce souhlasí s uzavřením smlouvy o hypotečním úvěru ve výši 1 200 000 Kč, s dobou platností do 30.09.2011.

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 07.12.2005

Zastupitelstvo obce bere na vědomí ukončení nájemního vztahu p. Hany Wiszové a p. Marka Lipeckého, Újezd II. 286, Kobeřice u Brna s platností k 30.09.2005 a souhlasí s uzavřením nájemní smlouvy s p. Veronikou Pluskalovou a s p. Janem Hadincem, Újezd II. 286 s platností od 1.10.2005.

Žádost o uzavření nájemní smlouvy na pozemky p.č. 677; 678/1; 678/2; 678/3-žadatel: Mojmír Novák

Zastupitelstvo obce nesouhlasí s uzavřením nájemní smlouvy na předmětné pozemky pro p. Mojmíra Nováka, které se nachází za rodinným domem p. Ludmily Macháčkové.

Žádost o uzavření nájemní smlouvy na pozemky p.č. 677; 678/1; 678/2; 678/3-žadatelka: Ludmila Macháčková

Zastupitelstvo obce souhlasí s uzavřením nájemní smlouvy na předmětné pozemky pro p. Ludmilu Macháčkovou.

Žádost o odkoupení části pozemku p.č. 602 – žadatel: Mojmír Novák

Zastupitelstvo obce neodsouhlasilo odprodej části pozemku p.č. 602

Žádost o vybudování dětského hřiště

Pro vybudování dětského hřiště je vybrána lokalita prostranství na návsi v blízkosti sklepů (horní část návsi). Celkové náklady na výstavbu dětského hřiště představují částku 70 000 Kč. Bylo požádáno o dotaci, která částku může zvýšit.

Smlouva o budoucí smlouvě-Jitka Sedláková, provoz kavárny S CLUB

Výše nájemného je stanovena částkou 680 Kč/m²/rok, celkové nebytové prostory k pronájmu 77,68 m². Doba nájmu je sjednána na dobu určitou v délce trvání 5 let. Nejpozději do 14 ti dnů ode dne právní moci kolaudačního rozhodnutí na stavbu bude uzavřena Smlouva o nájmu nebytových prostor.

Konvence Integrovaného dopravního systému Jihomoravského kraje (IDS JMK)

Účastníci Konvence vedeni společným zájmem na zajištění a rozvoji účelné, efektivní a kvalitní dopravní obsluhy a vedeni společným zájmem na rozvoji integrovaného dopravního systému veřejné hromadné dopravy osob přistupují k uzavření Konvence IDS JMK. Organizátorem IDS JMK je společnost KORDIS JMK, s.r.o., se sídlem Nové sady 30, 602 00 Brno. Zastupitelstvo obce nemá námitek a souhlasí s uzavřením Konvence IDS JMK.

Prodej akcií WIOF Euro, WIOF Dollar, Pioneer-dynamický fond

V návaznosti na ekonomický výhled obce v souvislosti s čerpáním Hypo úvěru bylo obci doporučeno předmětné akcie nejkratším termínem prodat.

Žádost o finanční pomoc- oprava Husova sboru

Oprava Husova sboru spočívá v odstranění pronikání zemní vlhkosti zdí, oprava dlažby chodníku před Husovým domem. Na opravu Husova sboru vyčlenilo zastupitelstvo obce pro rok 2006 finanční částku ve výši 50 000 Kč.

Dohoda o uzavření kolektivního členství – Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska

Oblast činnosti: účast v týdenních kurzech v Ústředních hasičských školách, prověřování připravenosti a akceschopnosti JSDH, účast na soutěžích pořádaných OSH nebo SDH, organizování aktivity a porady. Výše příspěvku obce za rok činí 575 Kč (tj. 1 Kč na obyvatele)

Místní program obnovy venkova, Program rozvoje mikroregionu Ždánický les a Politaví

Místní program obnovy venkova zpracovává související Program rozvoje mikroregionu Ždánický les a Politaví, možnost získávání dotací, návrhy na dotace. Zpracovatele Programu rozvoje mikroregionu Ždánický les a Politaví je AGERIS s.r.o. Brno.

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 25.01.2006

Rozpočet obce Kobeřice u Brna na rok 2006

Příjmy

Daňové příjmy	4 033 000 Kč
Nedaňové příjmy	330 000 Kč
Kapitálové příjmy	891 000 Kč
Přijaté dotace	55 200 Kč
Financování	198 800 Kč
Celkem příjmy:	5 508 000 Kč

Výdaje

Deratizace kanalizace	6 600 Kč
Dopravní obslužnost území	29 000 Kč
Dopravní značení-TRASIG	120 000 Kč
Odvádění a čištění odpadních vod	24 000 Kč
Základní škola-dotace na provoz	583 500 Kč
Základní škola-neinv. Transfery	99 600 Kč
Knihovna	9 000 Kč
Kronika	6 000 Kč

PŘÍSPĚVKY POLEMIKA

Za rokem 2005

Rok 2005 byl vedle tradičních akcí, jako jsou Ostatky, hody, koledování, fotbalové utkání a koncert s Vlastou Redlem, Bokomara, Hubertova jízda, Košť vína, Den matek či zahájení nebo ukončení školního roku, ve znamení několika významných událostí:

- 60. výročí Osvobození obce a republiky
- Oslav 125 let Sboru dobrovolných hasičů v Koberčicích u Brna
- Změna dopravní obslužnosti
- Sjezdu rodáků
- 50 let Husova sboru v Koberčicích
- Rekonstrukce obecního úřadu
- Rekonstrukce elektroinstalace v kostele sv. Jiljí
- Oprava kanalizace v ulici Beneška
- Oprava Hasičského domu
- Úprava okolí Legionáře
- Veřejný internet v knihovně

Už z pouhého výčtu je toho opravdu hodně, co všechno se v obci událo, i když ne ve všech případech to bylo ku prospěchu. Tou negativní zkušeností je bezmocnost s níž se nesmířela většina obyvatel při zavedení Integrovaného dopravního systému (IDS), která svůj nesouhlas se zrušením přímé autobusové linky do Brna vyjádřila dokonce peticí. Bez úspěchu, i když je nutno přiznat, že alespoň některých drobných změn v jízdním řádu dosaženo bylo. Nicméně, jezdíme přes Nížkovice a Heršpice a přestupujeme. Můžeme sice přímo do Vyškova, ale tam téměř nikdo nejede. Zato jezdí některé autobusy i v sobotu a v neděli či ve svátky a vejdem-li se do časového limitu, můžeme jezdit i tramvají na jednu jízdenku. Časově je to však mnohem náročnější, nehledě na problémy s obsluhností v zimě a vystavení nepřízní počasí. Nutno však také přiznat, že pro obecní pokladnu je tento systém (zatím) méně náročný.

Ale pojďme se raději zastavit u těch pozitivnějších. I když Osvobození obce by mělo

být významným mementem, nestává se tak a nestalo se tak i loni. Jen pár lidí, víceméně poslanců, hasičů a školáků si připomnělo událost, na kterou ještě před desítkou let chodili mnozí z povinnosti či ze strachu z postihu. Avšak bez ohledu na politický aspekt je to událost, která by měla být významná pro každého, protože nikdo z nás si nepřeje válku, teror,

mučení či zabíjení pro velmocenské choutky, politickou zvlň či rasovou nesnášenlivost. Avšak i to je projev demokracie, která nikoho nenutí pohružkami a nechává svobodu

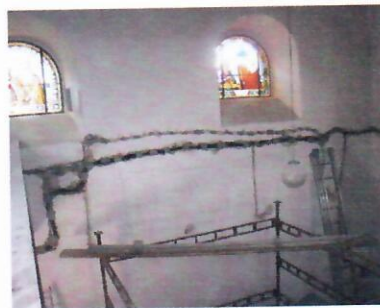

rozhodování. Žel, vede i k netečnosti v situaci, kdy jde jenom o připomínku.

Hasiči si připomněli 125. výročí založení jednoty a pojali to vskutku velkolepě. Měli se za čím také ohlédnout. I když neměli a nemají na různých zrovna ustláno, je za nimi vidět pořádný kus práce. A to nejen počtem zásahů, pořízenou technikou či vozidly, ale i výsledky v soutěžích, práci s mládeží a společenskými aktivitami ve prospěch obce. Však to bylo také kvitováno početnými hosty, s nimiž spolupracují. A co víc, i postavením ve vrcholných orgánech okresu.

Sjezd rodáků není třeba ani rozepisovat. Bylo to již počtvrté a tentokrát mu, alespoň v zahajovacím dnu počasí příliš nepřálo. Pršelo a akce s cimbálku a zahájení muselo být přesunuto do Sokolovny. Tak návštěvnost i kulturnost celého projektu byla podstatně nižší. Alespoň že další akce, slavnostní průvod, večerní zábava a poslední den s ekumenickou bohoslužbou, fotbalovým utkáním a táborákem se vydařila. Jako trvalá upomínka, kromě videozáznamu, fotodokumentace, zůstanou určitě písemné dokumenty, jako např. zvláštní číslo Koberských rozhledů, Koberčice slovem i obrazem, dávající přehled o významných osobách, představitelích a událostech v obci za dobu její známé existence a samozřejmě nejvýznamnější historický dokument - stavebně historický průzkum, historická rešerše k vývoji obce Koberčice, kostel sv. Jiljí, tvrze.

Církev Československá husitská oslavila 50 let existence své modlitebny – Husova sboru. Vznikla z popudu zemřelého dlouholetého faráře Jana Čecha z bývalé obecní školy, později chudobince, postavené v roce 1705. Husův sbor

byl po roce intenzivních dobrovolných prací slavnostně otevřen 18. září 1955. Centrálním a také jediným obrazem sboru je sgrafito Ježíš Kristus na hoře olivetské od syna koberské rodačky Boženy Hudečkové. Tehdy to bylo velice slavné.

Slavnostního průvodu se zúčastnilo na 2000 lidí. Tentokrát to bylo mnohem skromnější, avšak stejně tak upřímné. Celebritami byli především emeritní biskup Vratislav Štěpánek, který zde

mnohokrát sloužil mši a stávající biskup Petr Šandera. Počasí, jakoby předznamenalo čemu všemu museli věřící čelit a překonat, zkušelo větrem jejich odolnost na místním hřbitově před památníkem a deskou pro dlouholetého faráře Čecha.

Historická památka, kostel sv. Jiljí prošel další úpravou, která však byla nanejvýš nutná. Elektroinstalace byla nejen zastaralá, ale také krajně nevyhovující. Navíc mnohde rušila celkový vzhled, který byl navrácen do své původní, prostší, o to čistší, podoby. Kostel září bělostí a světlem nových svítidel i s pomocí příspěvku od obce. Potřeboval by však ještě novou opravu i zvenčí.

Té se dostalo sklepům na návsi z iniciativy obce, byť jí patří pouze jediný sklep. Sklepy na chvíli prohlédly, i když dlouhá zima opět narušila to, co bylo opraveno. Je také na majitelích a

uživatelích, aby sklepům věnovali větší pozornost, protože ony jsou rovněž vizitkou obce.

Nepochybně prohlédli také Hasičský dům. Dobrovolnou aktivitou hasičů byl uveden do nového hávu za pomoci materiálu, který uhradila obec. Hasičský dům tak patří k tomu lepšímu, co vytváří obraz obce. A to nejen zevně, ale i zevnitř.

Letitým a katastrofou hrozícím problémem obce je její kanalizace. Pokládána dříve v mnoha případech neodborně jen tak do bývalého potoka, v řadě případů vedoucí pod domy nebo vozovkou. Dochází k prolomení rour a tím také k propadení krycí zeminy a podemílání. Tak tomu bylo U zmole a také

v Benešce u č.p. 163. Jen pro zajímavost, kdyby obec ca 5 m kanalizace o průměru 1 m a ca 15 m o průměru 40 cm nechala opravit odborné firmě tzv. bezvýkopovou technologií, musela by zaplatit více na 300 tisíc Kč. Takto s podstatně menšími náklady (do 50 tisíc Kč) to bylo uděláno z větší části pracovníky obce. To však lze jen u menších průměrů a v místech, kde potrubí není uloženo hluboko. Ve většině případů se to bez specializovaných firem s těžkou technikou neobejde.

Jistě si každý povšiml, jak prohlédlo okolí Legionáře. Tady „udělalo své“ vysvahování a osázení trvalkami okolí obecní pumpy a obložení rozpadající se opěrné zídky betonovými palisádami. Rovněž tady pomohla obětavost

občanů a práce zaměstnanců obce, což s dotací od Svazku obcí Ždánický les a Politaví obec „stálo“ pouze práci.

Zato největší akce, která zcela změnila vizáž i vybavení obecního úřadu, se bez dotací i půjčky od České spořitelny ve výši 1,2 mil Kč neobešla. Celkové náklady i s dobrovolnou pomocí a prací pracovníků obce přišla na téměř 3,3 mil. Kč. Rozhodně však stála za to a bude sloužit především občanům, kteří si, konečně, stejně jako v jiných obcích, zaslouží důstojnější prostředí. Budova obecního úřadu má nejen tři místnosti, sloužící jako kanceláře, ale také novou rozhlasovou ústřednu, místo pro vysílání kabelové televize, archiv, tzv. zimní zahradu, záchody pro personál, kuchyňku s menším barem, rozsáhlou vstupní halu, nově upravenou zasedací místnost s plovoucí podlahou, sprchy, záchody i s bezbariérovým přístupem a také novou restauraci s veškerým vybavením, ventilací a prostředím nezaostávajícím za podobnými zařízeními ve městech. Nové hodiny v jedné z věžiček nejen odměřují čas, ale konečně umožňují nazývat budovu radnicí.

Samozřejmě, že to není všechno, co hýbalo obcí. Nelze zapomenout také na hojně navštívený koncert Na Valech, koncert Tří sester, závody F-kár, výměnu kněze v kostele sv. Jiljí, opravu rezervoáru na vodu před radnicí a řadu sportovních aktivit TJ Sokol a v neposlední řadě i významnou akci v rámci okresu, který zdárně organizovali místní hasiči, Branný závod.

Jiří Slabotinský

Datum Velikonoc

Neděle po prvním jarním úplňku

Velikonoce-slavnost vzkříšení Krista je vrcholem liturgického církevního roku. Vyvinuly se z židovského svátku pesach, který se slaví 14. a 15. dne měsíce nisanu podle židovského kalendáře. V rané církvi se slavily zprvu v den židovského svátku. Ještě dnes se považuje křesťanská slavnost velikonoční noci také za vzpomínku na starou smlouvu. Koncil niceský (325) určil po delším sporu datum Velikonoc na neděli po prvním jarním úplňku, který nastane po průchodu Slunce jarním bodem. Tak se oddělily od židovského kalendáře. Dnes se diskutuje o pevném datu Velikonoc. Slavnost vzkříšení začíná velikonoční vigílií večer nebo v noci na Bílou sobotu. O velikonoční vigílii se světí křestní voda a věřící obnovují křestní slib; v mnoha církevních obcích se křtí dospělí, kteří se připravovali na křest. V neděli (Hod Boží velikonoční) pokračuje a vrcholí slavnost Zmrtvýchvstání Páně druhou slavnou mší. Velikonocům přechází čtyřicetidenní přípravná doba; tzv. Postní doba.

Symbyly Velikonoc

Od velikonočního beránka k zajičkovi

VELIKONOČNÍ BERÁNEK

K velikonočům patří velikonoční beránek.

Symbol beránka byl velmi rozšířen již v předkřesťanské tradici v celé středomořské civilizaci, ovládané po tisíciletí pastevci. V hebrejské tradici symbolizovaly ovce Izraelitu jako člena „Božího stáda“, i židovský Bůh je označován za pastýře, který bere své ovce do náručí. V křesťanské církvi se beránek stal symbolem Božího Beránka, Krista a znázorňuje se s praporem vítězství. Spojení vidí křesťané také s původně židovskou tradicí svátků Pachy, kdy se beránek zabíjel, na památku vyvedení Izraele z egyptského otroctví.

SYMBOL KŘÍŽE

Symbol kříže nevznikl s křesťanstvím, je mnohem starší, znali ho už staří Egypťané, Číňané či Kréťané a jeho význam byl v různých kulturách i náboženstvích univerzální, byl spojen s problémem orientace v kosmu, v prostoru mezi nebem a zemí a chápán jako propojení božského (vertikální rameno) a lidského (horizontální rameno) světa, stal se symbolem věčnosti. Dnes je kříž nejdůležitějším symbolem křesťanství, protože Kristus, Boží Syn, byl odsouzen ke smrti ukřižováním. Trest ukřižování patřil k trestům výjimečně krutým a ponižujícím, na kříži končili ti, kteří si zasloužili pohrdání. Kříž má řadu podob, ve tvaru písmena T, X (tzv. sv. Ondřeje). rovnoramenný kříž řecký, klasický křesťanský kříž s delší spodní částí označovaný jako latinský.

VELIKONOČNÍ OHEŇ

Tak jako jarní slunce znamená vítězství nad zimou, procitnutí po dlouhém studeném čase, stejně takový je příchod Ježíše o Velikonocích. Zapálení svatého velikonočního ohně je pro křesťany o Velikonocích centrální událostí. Oheň se zapaluje a světi na začátku liturgie na Bílou sobotu při obřadech Velké noci (ze soboty na neděli). Od velikonočního ohně se zapálí velikonoční svíce, která se potom ve slavnostním průvodu a za třikrát opakovaného zpěvu „Světlo Kristovo“ vnese do temného kostela.

VELIKONOČNÍ SVÍCE

Svíce je důležitým symbolem ve všech kulturách, světlo je chápáno jako znamení života. Velikonoční svíce a slavnost světla na počátku liturgie Vzkříšení o Veliké noci má své kořeny v tradici prvotní církve, kdy se velikonoční noc rozzařovala světlem mnoha svící. Velikonoční svíce symbolizuje Zmrtvýchvstalého Krista, který zvítězil nad smrtí. Podle staré tradice se svíce zapaluje od posvěceného ohně na počátku liturgie konající se v noci z Bílé soboty na neděli, v níž vstal z mrtvých Kristus. Tato slavnost Vzkříšení se zahajuje vnesením zapálené svíce do úplně tmavého, zhasnutého kostela. Tak si křesťané připomínají, jakým zásadním obratem je Kristovo vzkříšení, noc, která se proměňuje v den. Zapalují si své svíce od tohoto paškálu, čímž naznačují, jak i oni byli Kristem ovlivněni,

„zapálení“. Tím se celý kostel prozáří světlem. Společenství věřících vítá svíce se zpěvem „Světlo Kristovo“, „Chvála Tobě, Pane“ a zpívá Exultet (píseň chvály z 1. století). Tento význam je ještě podtržen tím, že se zapálená svíce ponořuje do vody, která se posvěcuje na křestní vodu a zapaluje se od ní také křestní svíce. Svíce je většinou ozdobena motivem kříže, na kterém jsou voskovými hřebíky zdůrazněny Kristovy rány, nad křížem je první a poslední písmeno řecké abecedy – alfa a omega – značící, že Ježíš je začátek i konec; dále se užívá motivu stromu, beránka, slunečních paprsků nebo vody. Bílá barva svíce symbolizuje naději a nový život. Velikonoční svíce se v liturgii zapaluje jen během 50ti denního velikonočního období, tedy od Velikonoc do Letnic (Svatodušních svátků, svátků seslání Ducha sv.) a při křtech, aby se naznačilo, že každý křest souvisí s velikonočními – proto se od ní zapaluje křestní svíce. Zapaluje se také při pohřbech, člověk přešel branou smrti a křesťané se za něho modlí, aby také on „vstal“ k novému životu – s Bohem.

VELIKONOČNÍ VAJÍČKO

Je mnoho výkladů, proč je vajíčko spojováno s Velikonocemi. Protože vejce obsahuje zárodek života, bylo již od pradávna symbolem plodnosti, úrodnosti, života a vzkříšení, v předkřesťanských dobách bylo někde dokonce dáváno do hrobu k mrtvému. Vejce nacházíme již před křesťanstvím při pohanských oslavách jara. Zvyk konzumovat vejce v době svátků souvisel pravděpodobně i s postem, který Velikonocům předcházel, a při kterém se vejce jíst nesměla, proto lidé netrpělivě čekali, až postní doba skončí. Ve spojení s lidovou tradicí vznikl zvyk zdobení vajíček doprovázený řadou obřadů a pověr. Od nepaměti symbolizovalo vejce zárodečný chaos, ze kterého vznikl svět, ale také životní sílu, narození, nesmrtelnost, návrat jara a díky skořápce i pocit bezpečí. Vejce něco skrývá, je jako zamčený hrob, ve kterém je přesto ukryt život. Tady je zřetelné symbolické spojení se Zmrtvýchvstáním Ježíše a s křesťanskými Velikonocemi.

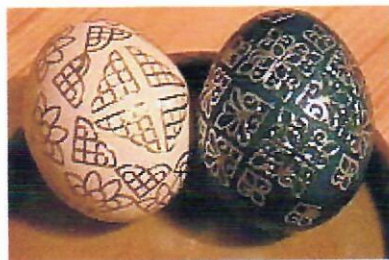
VELIKONOČNÍ ZAJÍČEK

Své místo má zajíc v mnoha náboženstvích, mytologiích - v řecké, egyptské, čínské, kde symbolizuje štěstí, plynoucí čas, krátkost života, či je označován za atribut zmrtvýchvstání (podle lidového podání zajíc nespí – nemá totiž oční víčka, a tak se zdá, že i ve spaní obrací oči vzhůru). V Bibli je zajíc řazen mezi stvoření „maličké na Zemi a moudřejší nad mudrce“, symbolizuje chudé, skromné a pokorné, přesto se k němu křesťanství staví s jistým odstupem kvůli jeho užívání jako symbolu smysluplnosti. V Byzanci byl zajíc ve zvířecí symbolice znakem Krista. V dnešní rozšířené evropské tradici je označován za toho, kdo o Velikonocích přináší vajíčka, nejlépe čokoládová. Podle jednoho výkladu vzniklo spojení z toho důvodu, že zajíc na jaře hledá v blízkosti lidských obydlí potravu a jelikož je plachý a lidí se straní, je mu přisuzováno i tajné roznášení velikonočních vajec. Jiný názor na vznik spojení velikonočního zajíce s vajíčkem poukazuje na zvyk, kdy se do chleba upečeného ve formě zajíce položilo velikonoční vejce, čímž se sdružily tyto dva symboly – není proto divu, že časem vznikla představa, že vajíčka snáší nebo přináší zajíc. Bývalo také zvykem, aby kmotři zvali děti k tzv.

honění velikonočního zajíce, to znamenalo, hledání ukrytých vajíček v zahradě.

POMLÁZKA A KRASLICE

Po odeznění vážných náboženských svátků se lidová tradice vrací k projevům veselí a proudícího života. Přichází velikonoční koleda – pomlázka, konaná hlavně na velikonoční pondělí. Obchůzka po domech, veršovaná přání, polévání vodou a hlavně šlehání zelenými spletenými pruty, které údajně přináší „pomlazení“. Odtud název předmětu, dne, někde i celých velikonočí. Konání těchto věkovitých a vpravdě podivných zvyků se navzdory civilizačnímu proudu dvacátého století přirozeně zachovalo dodnes a to nejen

v prostředí venkova, ale i ve velkých městech. Dodnes chlapi a muži dovedou uplést z osmi, šestnácti i více prutů pletence velkých i malých rozměrů. Některé kusy představují skutečná pletářská díla

s ozdobně vytvarovanými rukojetmi, různých kombinací barev prutů a zdobení. Podle zvyklosti jsou malé pomlázky určeny ke šlehání, objemné žily, korbáče a tatarské nosiče – a místy ještě nosí – chlapi při koledě s sebou jako symbol svého stavu a od vyšlehaných děvčat na ně dostávají stuhy. Tento zvyk se stále udržuje v řadě obcí hlavně na Slovácku. Za blahodárný akt vyšlehaní se přirozeně musí platit – dárky a vejci. Vajíčko samo nese pochopitelnou symboliku rodičího se života, znak přícházejícího jara. Jako dárek musí být vajíčko plné a omalované. Tradiční a nejmýlnější je červená – krásná barva, barva života. Odtud též obecně užívaný název pro malované vejce – kraslice. Slovanská tradice obecně zachovalo pestrou škálu malování kraslic se vzory často vzájemně souvisejícími a srovnatelnými. Na českém území se tato práce rozvinula do specifické šíře. Na kraslicích rozeznáváme řadu zdobných technik, barevností a vzorů, které se liší krajově i dobou. Nejvíce rozšířená a zřejmě i nejstarší je technika zdobení voskem, aplikovaná jako barevná batika. Klasické červené kraslice zdobené jednoduše vyrytým bílým vzorem se v čistém stylu zachovaly hlavně v jižní a západní oblasti Čech, například na Chodsku. Širší barevná škála s podobným vzorováním je obvyklá na tradičních kraslicích z jižních a jihovýchodních Čech, kde se výstižně nazývají straky. Nejsložitější vzory voskové techniky kombinované z řady barev s charakteristickou závěrečnou černou se vytvořily na Slovácku. Řada obcí – Norovy u Strážnice, Ostrožská Nová Ves, Uherský Ostroh, Hlūk a další má své zavedené vzory, které znalci dovedou přesně rozeznávat. Výtvarná hodnota kraslice samozřejmě není jen v její složitě kresbě a pracnosti provedení. Řada jich je malovaná s lehkostí a jednoduchým vyjadřovacím rejstříkem v přírodních hnědých a dokonce černavých barvách. Často zde najdeme velmi archaické ornamenty prosperitního a plodnostního významu – motivy slunce, lidských postav. Tyto staré vzory se zachovaly hlavně v horských oblastech Moravy – na Valašsku, Horňácku a právě jejich prostřednictvím lze vidět souvislosti a společné kořeny tohoto specifického vyjadřování s jinými

slovanskými národy hlavně na východ od nás, počínaje některými oblastmi Slovenska, zajímavé paralely najdeme v těchto malbách též v Haliči, Bukovině i jinde. Figurální vyjádření místy ztrácí lapidárnost schématu a rituálu. Na vajíčkách z českých krajů najdeme rovněž figury, ale více propracované, vtažené do skromného děje – lásky, přání. Mnohé z nich jsou vypracovány až filigránsky jemně. Pro tyto obrázky bylo třeba zvolit příhodnější, jemnější techniku vyškrobávání. Je zajímavé sledovat, jakým způsobem se tato jemná technika rozpracovala na české a moravské straně. Nejstarší česká vajíčka, pocházející ze sběrů před sto léty, většinou postrádají vytříbený ornament, za to na nich najdeme různé veršiky, dobová rámování snítkami konvalinek a různých realisticky pojatých kvítků se začleněním připomenutých postav světských i náboženských. Na Moravě, kde měly ženy v rukou osvojený ornament – například z vyšívání – pojaly tuto techniku v tradičním ornamentálním řádu se stylizací růže, granátového jablka, lístků a úponků, jaké známe i z jiných výtvarných projevů lidové proveniencí. Vynikající kreslířská, přesněji rytecká díla najdeme dodnes na Podluží s typickou barevností fialové, vínové, modré i černé-prostě tmných barev, v nichž nejlépe vyniká bílá grafika. Zdobných technik je obecně samozřejmě mnohem víc. Některé vzory se leptaly kyselinou, jindy se tvořily plasticky. Například reliéfně nanášeným voskem, ale i polepováním různými materiály-odstřížky slámy, travní dužiny, textilu; nalepovaly se barevné papírky, miniaturní obrázky, mašličky i jemně stáčené drátky. Ve sbírce Národního muzea je uloženo i několik unikátů ze západních Čech, kde je bílé vajíčko zdobeno okutím. Kraslice jsou tak zajímavým a u nás obzvláště vytříbeným projevem lidového umění, že se již v počátku našeho století staly nejen krajovou chloubou, ale i objektem sběratelů a samozřejmě i artiklem trhu. Pro účel prodeje se původně plná vajíčka z praktických důvodů začala vyfukovat a v této formě je většina dnešních lidí chápe jako tradiční. Malování kraslic se stalo i dnes oblíbenou činností řady lidí-především žen, nejen na Slovácku, ale prakticky na celém českém území. Původně ryze velikonoční práce se v řadě případů oddělila od tohoto času a stala se jakousi svéráznou tvůrčí kategorií. V malování kraslic se pořádají vážné soutěže a řada lidí se této činnosti věnuje se značným zaujetím prakticky po celý rok. Nicméně v čase velikonočí se umně i neuměle vajíčka malují téměř v každé rodině. Stačí si najít několik snítek prvních kytiček a lístků, přiložit je na skořápku, ovázat gázou a povařit v odvaru z cibulových slupek. Bez velké námahy tak dostaneme vajíčko, které vyhoví staré tradici i v současném vkusu.

Kapitola z publikace Jiřiny Langhammerové „Čas velikonočí“. Vydalo Národní muzeum-národopisné oddělení HM, Praha 1993

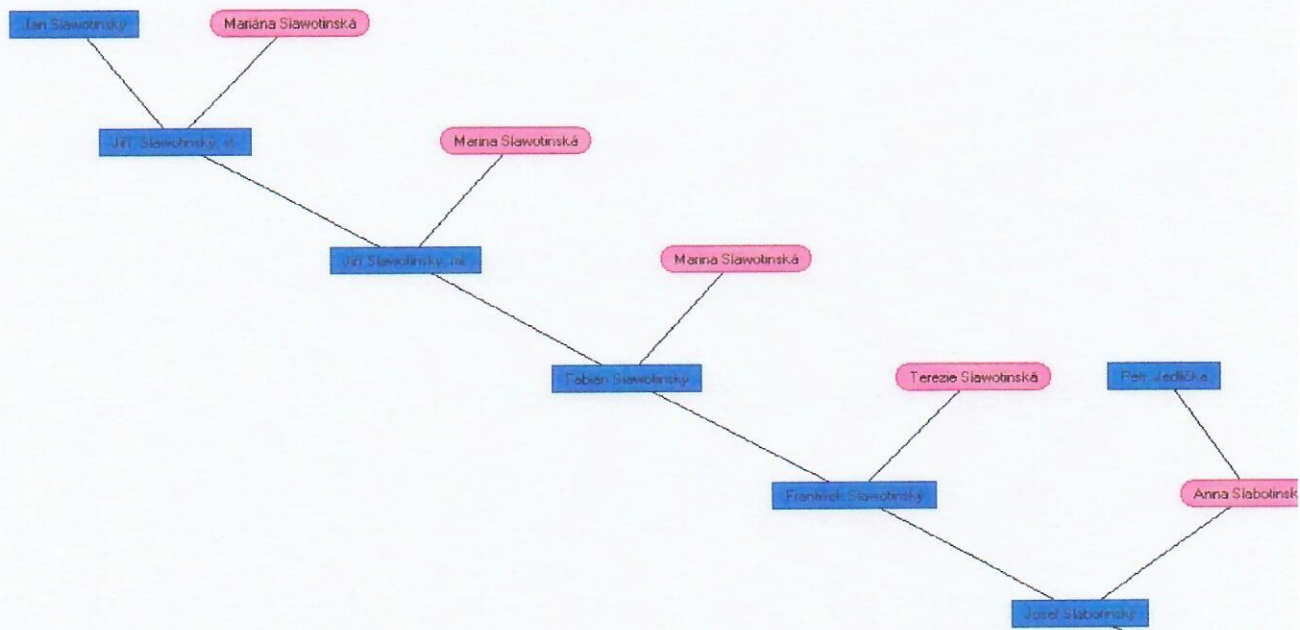

Co se můžete dozvědět o historii některých domů v obci

Při IV. Sjezdu rodáků byla na žádost obce vypracována publikace **KOBEŘICE, kostel sv. Jiljí, tvrze – Stavebně historický průzkum, historická rešerše k vývoji obce**. V ní

provdaly a kam a také, jak se dělily majetky. To základní, co přináší publikace, je však na Obecním úřadě k dispozici.

Jiří Slabotinský

Ize nalézt mnohé, co dosud o obci známo nebylo. Mimo jiné také, jak se vyvíjela stavení část obce, jak velká hospodářství se zde nacházela a také, kolik domů v které době v Kobeřicích bylo a kdo byli jejich obyvatelé i jaká jména se tehdy v Kobeřicích nacházela.. Je to od r. 1657 až do roku 1826. Nacházelo se zde v uvedeném období 114 domů. A je to určitě zajímavé. Tak např. dům č.p. 1 kupodivu má doklad na obydlí až od r. 1749, kdy v něm bydlela vdova Hudcova. Zatímco např. dům č.p. 2 uvádí obyvatele už od r. 1657 a byl jím Jura Macha. Zatímco vdova vlastnila pouze 1/8 lánu, Jura Macha byl půlláník. Od roku 1673, kdy dům vlastnil Jakub Němec k domu však patřil jen čtvrtlán. Podobně je tomu u domu č.p. 3, 5-8 a dalších. Největší nemovitost mimo statek byl v domě č.p. 65 kde na dvoulánu hospodařil Jan Lyčenej. Totéž i v domě č.p. 113, kde na dvoulánu hospodařil Jan Ličerný. Ten však asi vzápětí prohospodařil, protože se stal majitelem bez gruntu. Jen pro zajímavost, co lze zde najít uvádím (abych se někoho nedotkl), kde a odkdy se vedou v Kobeřicích Slabotinstí. Ti se uvádí až od r. 1749 v domě č.p. 64 (Dolní ulice). Prvním jménem je Jan Slabotinský (tehdy se psal Slawotinský) a byl čtvrtláníkem. Po něm tady od r. 1757 hospodařil se stejným majetkem Jura Slabotinský, 1775 Jiří Slabotinský, 1788 je opět vedeno jméno Jiří Slabotinský, 1826 Franc Slabotinský. Hodnota majetku se neměnila. Jeho syn Josef pak měl potomka jménem František, který byl pravděpodobně jako domkař vyděděn do č.p. 125 (v Chaloupkách dům Dubských), ale jeho syn Antonín, můj dědeček, již hospodařil v domě č.p. 75 ve Vrchní ulici. To však už je genealogie, kterou lze pak pokračovat třeba i podrobnější genealogií, tj. vyhledáním rodokmenu buď po mužské nebo ženské větvi, jak je částečně uvedeno v ukázce části na přiloženém obrázku. Zjistí se tak také, kam se kdo odstěhoval, kolik měli dětí, kolik jich zemřelo, za koho se

Katastr už je kompletní

Obecní úřad konečně, prostřednictvím firmy ZK-Brno získala kompletní zakreslení a databázi katastru obce (katastrální území Kobeřice u Brna). Tedy nejen jako dosud, jenom intravilán, ale celé katastrální území včetně lesů. Co to znamená? Kdokoliv bude chtít nyní jakoukoliv informaci o pozemcích, tak jak jsou vedeny na Katastrálním úřadě ke konci daného roku či dokonce aktuální stav v centrální evidenci Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního, může je získat na obci. Nalezne zde nejen kde se pozemek nachází, jaký je jeho tvar, ale i vlastníky, listy vlastnictví, rozlohu, charakter a bonitu půdy a bude-li chtít, pak i proložení sítí, leteckého snímku či zaměření vzdáleností. Může to získat v příslušném měřítku i vytištěné. To lze použít jak pro informaci, tak třeba pro projektanty. Jedno však stále zůstává, autorizovaný snímek vydává pouze katastrální úřad.

starosta

BYDLENÍ

Dlouho jsem nic nenapsal o obecních bytech a bydlení v obci vůbec. Jak si mnozí jistě všimli při procházce na hřiště nebo do lesa k rybníku, nové „sídlíště“ žije a po zahradních a dalších zkulturnovacích pracech vypadá k světu. Holým faktem však je, že tyto byty potřebují a stále více budou potřebovat opravy a různé dodělávky podle potřeb jednotlivých nájemníků. Někteří nájemníci se nám už vyměnili ať z toho důvodu, že si zakoupili větší nemovitost nebo že se odstěhovali někam jinam. Měli jsme zde i případ neplacení

nájemného, který obec musela řešit soudní cestou – ale co se dá dělat, když obec splácí bance měsíčně úvěr (ze kterého byla výstavba financována) a banka peníze chce a neptá se obce, jestli nám nájemníci platí nebo ne!

Na obecních bytech máme samozřejmě i problémy se stavbou a některé závady, nedostatky a reklamace se ukazují až během bydlení. Snažíme se tyto závady řešit spolu se stavební firmou, která tyto domky postavila, všechny záruky však časem končí. Je to ale také o přístupu jednotlivých nájemníků. Ti šikovnější, zručnější, než by někam chodili, tak si spoustu věcí opraví sami. Samozřejmě, že všechno nejde řešit svépomocí a také musí přijít na odborníka.

Většina zde bydlících občanů se zapojila do obecního života a vychází vstříc obci i dalším spoluobčanům. Na zahrádkách v postavených grilech, udírnách a krbech se pořád něco dobrého připravuje, okolí se hemží dětmi. Záměr obce, abychom zde měli co nejvíce občanů, se daří uskutečňovat.

K obecním bytům v této lokalitě přibýly i rodinné domky, které dodávají pěknou kulisu k tomuto celku. Bohužel si zde někteří lidé zakoupili pozemky na stavbu domku a do dnešního dne se nic neděje. Je to škoda, protože dokončení celého „sídliště“ mohlo být pěkným dotvořením této krajiny. Ale snad se brzy dočkáme.

Mnozí z vás také jistě sledovali, jak v sousedství obecních bytů rostla dřevostavba rodinného domku. Stavba je zajímavá celkovým řešením a využitím moderních technologií. Byli jsme pozváni na kolaudaci tohoto nízkoenergetického rodinného domku třetí generace. Velice nás překvapilo architektonické řešení a dispoziční uspořádání - využití místa a rozložení jednotlivých místností. Další věcí, která nás zaujala, bylo horkovzdušné topení. Tento domek majitelé promýšleli do nejmenších detailů a výsledek zaujal i redaktory časopisu Domov; v únorovém čísle časopisu byla zveřejněna několikastránková reportáž včetně řady fotografií této zdařilé stavby.

O bydlení v Kobeřicích se v poslední době zajímá mnoho lidí – brali by bydlení v obecních bytech a stejně tak se zajímají o koupi rodinného domku nebo pozemku na stavbu RD. Vždyť není divu, že se zajímají o bydlení zde na vesnici – je zde klid, pozemky v těsné blízkosti Brna jsou rozprodány a v dnešní době, kdy většina rodin vlastní alespoň jeden automobil, není problémem se za půl hodiny dostat odsud do zaměstnání v Brně. Vždyť to tak rychle nestihnou ani leckteří Brňáci, kteří cestují do práce přes celé město hromadnou dopravou.

Rozvoj výstavby v celých Kobeřicích by měl řešit územní plán obce, který má mít každá obec schválený do konce roku 2008. Tímto územním plánem bychom chtěli umožnit výstavbu rodinných domků i v dalších okrajových částech obce.

Milan Piták
místostarosta obce

Naše škola obecná

Motto: Vzpomínky jsou jediným rájem ze kterého nás nemůže nikdo vyhnat

Škola je snad nepřehlédnutelná budova v každé vesnici. Je to budova do které vedly naše první kroky z dosud bezstarostného dětství. Kolik vzpomínek v nás probudí pohled na tuto budovu i po tolika letech... Ani se tomu nechce věřit, že je tomu už šedesát pět let, kdy s taškou na zádech ve které byl obrázkový slabikář, černá orámovaná tabulka na které byla na provázku uvázána hubka na mazání křídly, jsem se poprvé odebral do své první třídy, ve které nás uvítal pan řídící učitel Novák.

Kolik už asi přivítala prvňáčků za své historie, když už tady stojí od roku 1886? Určitě tam už není tolik křiku o přestávkách, tolik smíchu, pláče, ba i rvaček. V několika třídách jsme se mačkali i dva ročníky, protože nás děcek tenkrát na dědině bylo hodně a tříd málo. Starší ročník, který byl slabý sedával vždy v zadních lavicích a dostávali obyčejně písemné zadání, aby nás nerušili. Jen našeho ročníku 1936 bylo čtrnáct. A jak to muselo vypadat v té kobeřické škole roku 1880 která stávala v místě dnešního Husova sboru do které chodilo 178 –ano sto sedmdesát osm dětí? Musíme si ale uvědomit, že i když byla od roku 1805 uzákoněna povinná školní docházka dětí od 6 do 12 let, nebylo toto nařízení do důsledku uplatňováno. Mnohé děti musely vypomáhat doma v hospodářství. Myslím si že kronika nelže a když uvážíme, že v té době žilo v obci asi 200 rodin, tož to klobouk doků před našimi předky. Nebo snad za to mohl kníže pán Lichtenštejn Jan II., který byl milovníkem umění a podporoval vzdělání? Že by už tenkrát sliboval nebo dokonce dával mateřský příspěvek? Tehdy za našich časů měla škola více oken než dnes. V každé řadě kolem deseti úzkých a vysokých. Před školou, okolo chodníku rostlo několik hlohů a před vchodem stával kamenný kříž, který je teď umístěn před branou hřbitova.

Dnes je úplně jiná, přestavěná a k nepoznání. Jen ta zazděná tabulka nad vchodem této školy s Komenského heslem „Kdo cvičí syna svého, bude chválen z něho“ z ní zůstala. Při setkání rodáků jsem neodolal nabídnuté prohlídce školy a hlavně mé zvědavosti se podívat jak to tam vypadá dnes. Ale už po tolika letech jsem nemohl najít ani tu „moji“ třídu. Teď však ji vidím úplně jinačí. Žádné dřevěné, našimi nožíky poznamenané zelené lavice s kalamáři na inkoust. Žádná tabule postrkovaná do výšky kolíky. Ani ta vysoká litinová kamna, které obsluhoval pan Spáčil, školník který bydlel v domečku před školou a která kouřila ještě v prvních hodinách vyučování. A nevidím nikde ten krucifix co visel nad tabulí. Vlevo od tabule visel na zdi obraz státního prezidenta Emila Háchy. A kde je ten dřevěný čtyřhranný metr, který kladl provokativně každý učitel vedle tabule, včetně pana faráře Planity, který nebral moc vážně boží přikázání „Miluj bližního svého“ a přetáhl každého, kdo zalhal, že byl na mši svaté a nebyl. Při menším hříchu nám tento metr položil na předpažené ruce a poslal do koutu. A kolik z nás si ještě vzpomene když paní Háta Hudcová z Benešky (bydlela ve třetím domě od „hrčáku“ bývalého kamenného mostu po pravé straně silnice) si postěžovala u pana řed.

Koláře, že ji chodíme večer řezat na zahradě sladké dřevo (lékořici). Tenkrát měl tento metr opravdové hody. Stálo nás před tabulí asi pět. Kolik uřezaných kusů, tolikrát zasvištěl tento metr vzduchem. Snad nejvíc to odchytil Jožka Polášků, který nás na tento lup navedl. Bydlel v domečku chudé rodiny v uličce za pumpou v Benešce a terén měl dokola zmapovaný. V této škole jsem prožil i tři roky za německé okupace Böhmen und Mähren, kde jsme dostávali školní zprávy s označením „Schulnachricht“ z razítkem „Volksschule in Koberitz“ a s podpisem tehdejšího řídícího učitele Nováka, potom učitelů Tichého a Koláře. Pana Nováka nám na jaře roku 1943 zatkl gestapo. Několik těchto školních zpráv ještě mám uschovaných díky mému tátovi, který jakýkoliv „úřední papír“ pečlivě ukládal do domácí pokladničky. Na jednu „Schulnachricht“ se dívám a držím v ruce. A jaké známky? Betragen(chování)-1; Deutz (němčina)-2; Religion (náboženství)-2; Schreiben (psaní)-2; Elementarunterricht (prvouka)-1; Rechnen (počty)-2; Gesang (zpěv)-1; Leibeserziehung (tělocvik)-1; takže celkový prospěch Lobenswert (chvalitebný). Tak co? Nebylo to tenkrát na tu dobu se mnou tak špatné. A to včetně té němčiny, na kterou jsme měli takové říkání: Stül-tyš, Ryba-fiš, Cesta-veg, po němčině-hovno drek. Nebo také-der, dý, das – psi ocas. Po válce to už bylo veselejší. Už jsme nemuseli v občanské výchově zpívat „Dojčland, dojčland íbr ales“, ale už si k této sloce přidat a vesele zapět „do prdele Hitler zalez“. Jak ale skončila výuka němčiny, tak ji zase po dlouhé roky zastoupila ruština. Ale to už bylo na měšťance ve Slavkově. A to už je jiná historie jiné školy. A kolik nás ještě vůbec žije z té naší trojtržky? Kdo z nich si ještě vzpomene, jak nás pan učitel Kolář nechal zamknout ve třídě a museli jsme stokrát napsat „nepřišel jsem včas na vyučování.“ To tenkrát bývala jedna hodina přestávky přes poledne a po vesnici chodili na ostatky „hrachovináři“. A to my kluci jsme si nemohli nechat ujít. Šli jsme se na ně podívat a přišli opožděně do třídy. Ale pan učitel nejenže nepochopil náš zájem o lidovou kulturu v obci, ale ještě za trest nám zadal tento nevděčný písemný úkol. A ve své důslednosti, abychom mu neutekli nás pro jistotu i zamčel a našel nás až večer školník pan Spáčil, který přišel do třídy vymést a naložit kamna pro příští den. Doma jsem si ani neztěžoval, protože táta by mě doma ještě přepočítal těch sto vět, a možná ještě přidal. Ale i přes toto „provinění“ byl to pro nás „pan učitel“, každým coulem s velkou autoritou i když jsme měli pro něho určité pojmenování. Hodně vzpomínek už za tu dlouhou dobu zapadlo v zapomnění. Ale ať už v našich myslích zůstanou veselé či smutné, musíme i s odstupem času v duchu poděkovat všem našim učitelům panu Novákovi, Doležalovi, Tichému, paní Pospíšilové a manželům Kolářovým za jejich trpělivost. A tobě naše milá školičko „obecná“, někdy i námi zatracovaná, děkujeme ti za vše cos pro nás na startu našeho života mohla udělat. Přejeme ti aspoň takových učitelů, jakých jsme měli my a hlavně hodně žáčků. Aby v ní bylo křiku a veselo jako za našich časů.

To ti přeje tvůj bývalý žáček

Ondráček Rostislav, Vsetín

Ředitel školy
Frant. Kolář

Chybi - Divácký Jar. + Krčmar Mír. nábož. ČČSH
Ondra Mirek - 3 zlatá horní roda + Kristýn Maj. - 3 zl. sp.

Země: Morava. Číslo 9.31.
Školní okres: Vsetín Školní rok 1934/35

VYSVĚDČENÍ PROPOUŠTĚCÍ

Josef Ondráček, narozený dne 10. září 1910, v Kobericích na Moravě, náboženství řeholovanské, chodil do školy obecné od 16. září 1926 do 28. srpna 1934, naposled jsa žákem 3. třídy s oddělení skupiny 3. (2. roč.) třídní veřejné smíšené školy obecné v Kobericích, i dostává při svém propuštění z povinnosti školní známky následující:

Mrazný: chvalitebně
Přísnost: středně

Prospěch v jednotlivých předmětech učebných:

o náboženství	dobrý
o čtení	dobrý
o psaní	dobrý
o jazyky vyjádření	dobrý
o počtech a měřičích	dobrý
o přírodopise	dobrý
o zeměpisu a dějepise	dobrý
o hře	velmi dobrý
o zápisu	dobrý
o tělocviku	velmi dobrý
o jazyce mateřském (ústně)	dobrý
o jazyce mateřském (psaně)	dobrý
o občanské výchově a vědění	dobrý
o národních pracích	velmi dobrý

Vnější úprava prací písemných: velmi středně

Žák tento výhověl požadavkům zákona o školách obecných, i propouští se proto tímto vysvědčením ze školy.

Správa veřejné smíšené školy obecné v Kobericích
dne 28. srpna 1934

Josef Pospíšil, ředitel školy
Josef Pospíšil, učitel
J. Kolář, učitel

Stupně známek	Stupně				
	1	2	3	4	5
Mrazý	chvalitebně	středně	středně	středně	středně
Přísnost	středně	středně	středně	středně	středně
Prospěch	velmi dobrý	dobrý	dobrý	dobrý	dobrý
Věk žáka při propuštění	12 let 10 měsíců	12 let 10 měsíců	12 let 10 měsíců	12 let 10 měsíců	12 let 10 měsíců

© 13 a H. p. v. 26. - Školní knihovna v Praze - 1934

Kobeřický kostel

Dívá se na nás z toho kopečku na vesnici už přes 700 let. Vévodí celé vesnici a svými zvony oznamuje smutné i radostné noviny. Ke kostelu vedou staré schody, po kterých nosí matky své děti ke křtu a po kterých doprovázejí družičky nevěstu. Z levé strany po cestě se smutně a pomalu nese rakev na poslední cestě z tohoto světa do hrobu. Kostel je z dávných dob. Kdo by si z nás pomyslel, že tu stojí už od 13.století. Patronem našeho kostela je od jeho počátku sv.Jiljí, pocházející podle legend z řeckých Athén. Jeho původní jméno je proto řecké AEGIDIOS, Byl poustevníkem v jihofrancouzské Provence, kde založil i klášter. V tomto klášteře, kde se stal opatem také 1.září roku 721 i zemřel. Kolik už přešlo let, kdy nám jako dětem v něm kázal pan farář Planita! Snad nejstarší památkou je v něm náhrobní pískovcová deska, zazděná ve zdi uvnitř kostela tehdejšího majitele Kobeřic za 16.století Adama Věžníka z Věžníků. Co ten kostel už pamatuje a kolik toho už vytrpěl! Dvakrát mu byly ukradeny zvony. Roku 1915 umíráček, roku 1917 sv. Jan včetně píšťal z varhan.

A to vše pro válku. V roce 1925 vysvěcené zvony Marie a umíráček zase pro změnu zabavili Němci roku 1942- také pro válku. Jak se s nimi musel asi smutně loučit nejstarší zvon sv.Jiljí z r.1463, který jim při každém sendávání zvonil na rozloučenou. Jaké pocity asi prožíval pan farář Planita. A nejen on. Podle kroniky naposledy zvonila na rozloučenou paní Machančíková do doby, než dojeli se zvony k Nížkovcům.

Druhá světová válka jej poznamenala také poškozením věže, když při osvobození vesnice se v ní usadili ruští vojáci a sloužila jim jako pozorovatelná.

Dnes tam slouží tři zvony, které si pořídili v roce 1973 farníci. Největší sv.Josef, prostřední Cyril a Metoděj a nejmenší sv.Marie na kterém je uvedeno: Ke cti a slávě Boží, věnují Terezie a Josef Grábl kostelník z Kobeřic č. 170.

A co se podělo s tím nejstarším sv.Jiljím z r. 1463? Ten už odpočívá, že se za tu dobu nazvonil dost. A aby toho utrpení ten náš kostel neměl málo, tak ho

ještě navštívili necitní zloději. A tak když uslyšíte jeho zvony, vzpomeňte na jeho minulost, že patří neodlučně k naší vesnici. A přejme mu, aby z jeho věže nám umíráček co nejméně oznamoval smutnou novinu. Přejme mu, ať jsme věřící nebo ne, aby ten náš kostelíček se na nás díval z toho kopečku ještě dalších sedmset let.

Rostislav Ondráček, Vsetín

Zdroje obecního rozpočtu z rozpočtového určení daní

Mezi občany v mnoha případech není jasné odkud obec čerpá finanční prostředky a zejména v jaké výši. Pro obec, stejně jako pro další instituce státu, jsou to především daně. Ty jsou obcím, jako samosprávným celkům, přerozdělovány určitým klíčem, který se nazývá **rozpočtové určení daní**. Toto přerozdělování by mělo napomoci požadavku harmonického rozvoje území svěřené obci a spokojenosti obyvatelstva. Jenže historický vývoj a geografické podmínky v republice vytvořily značně rozmanitou strukturu osídlení, kde jsou nejen rozdíly ve velikosti obcí, katastrů, počtu obyvatel, věkové struktury, ale i technické vybavenosti, rozvoji infrastruktury, úrovni služeb, školství, kultury, dopravní obslužnosti, atraktivitě prostředí a především možnostech a dostupnosti zaměstnání. Předchozí systém, zejména možnostmi bytové výstavby a investicemi, přetahoval obyvatele do větších měst a tzv. střediskových celků a obce, zejména tzv. okrajové, vytlidňoval nebo měnil jejich věkové rozložení, značně nevýhodně směrem k vyššímu průměrnému věku. Na jedné straně tak vznikla místa s poměrně rozvinutou infrastrukturou, rozsáhlou bytovou výstavbou, s postavenými kulturními a společenskými budovami a zejména vyšším nebo stabilizovaným počtem obyvatelstva, službami, výrobami či závody a vedle toho mnohdy nesamostatné celky s rozpadajícími se hospodářskými budovami a stále se snižujícím počtem obyvatelstva, zpravidla vyšší kategorie. Ten navíc podporoval a podporuje trend navrácení původních obyvatel z měst do malých obcí po odchodu do důchodového věku. Jak obcím, které musí reagovat na stále se zvyšující nároky na běžný provoz, náklady na energii a materiály, projevující se především ve zvýšených nákladech na školství (nedostatek dětí), údržbu místních komunikací, údržbu budov, kanalizace, elektrického osvětlení a především ve **snížení potřebných finančních prostředků na investice**, nezbytných pro rozvoj obce. Tím samozřejmě vzniká nejen značný rozdíl ve výchozích podmínkách, ale prohlubuje se i stávajícím systémem přerozdělení. Konečně, názorně to ukazují následující tabulky 1 a 2.

Tabulka č. 1 - Schéma rozpočtového určení daní

Daň z nemovitostí	obce	100%	z nemovitostí na území obce
Daň z přidané hodnoty	obce	20,59%	podle počtu obyvatel přepočteného koeficientem
	kraje	3,10%	každý kraj stanoveným procentem
	státní rozpočet	76,31%	
Daň z příjmu právnických osob placená kraji nebo obcemi	obce	100%	daně placené obcemi
	kraje	100%	daně placené kraji

Daň z příjmů právnických osob bez daně placené kraji nebo obcemi	obce	20,59%	podle počtu obyvatel přepočteného koeficientem
	kraje	3,10%	každý kraj stanoveným procentem
	státní rozpočet	76,31%	
Daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků	obce	20,59%	podle počtu obyvatel přepočteného koeficientem
	obce	1,50%	podle počtu zaměstnanců
	kraje	3,10%	každý kraj stanoveným procentem
	státní rozpočet	74,81%	
Daň z příjmů fyzických osob vybíraná srážkou	obce	20,59%	podle počtu obyvatel přepočteného koeficientem
	kraje	3,10%	každý kraj stanoveným procentem
	státní rozpočet	76,31%	
Daň z příjmů fyzických osob - podnikatelů	obce	30%	podle trvalého bydliště podnikatele
	státní rozpočet	10%	
Rozdělení zbylých 60 %	obce	20,59%	podle počtu obyvatel přepočteného koeficientem
	kraje	3,10%	každý kraj stanoveným procentem
	státní rozpočet	76,31%	

Je tedy navýsost zřejmé, že kromě počtu či rozlohy nemovitostí, závisí především na počtu obyvatel trvale přihlášených k pobytu v obci. Je však třeba také vzít v úvahu v tabulce uváděné koeficienty, které ještě více prohlubují rozdíly v příjmech mezi velikostí samosprávných celků. Jsou uvedeny v tabulce 2 a jimi se výnosnost podle tabulky 1 ještě násobí.

Tabulka č. 1 - Koeficienty velikostní kategorie obcí

Obce s počtem obyvatel od - do	Koeficienty velikostní kategorie obcí
do 100	0,4213
101 - 200	0,5370
201 - 300	0,5630
301 - 1 500	0,5881
1 501 - 5 000	0,5977
5 001 - 10 000	0,6150
10 001 - 20 000	0,7016
20 001 - 30 000	0,7102
30 001 - 40 000	0,7449
40 001 - 50 000	0,8142
50 001 - 100 000	0,8487
100 001 - 150 000	1,0393
150 001 a výše	1,6715
Hlavní město Praha	2,7611

To znamená, že pro naši obec platí koeficient 0,5881 a původních 20,59% se rázem „smrskne“ na 12,1%. Odtud také vyplývá snaha velkých měst „kupovat si obyvatele“, protože se jim tak podstatně zvýší příjem do městské pokladny. Žel, na úkor malých obcí, které tak slouží obyvatelům, trvale přihlášeným jinde a tudíž nepřinášejících obci téměř nic významného.

O tom, že to není povídání do větru, svědčí krátká rekapitulace příjmového rozložení výnosu naší obce z daní v roce 2005 (částky jsou zaokrouhleny):

- Daň z nemovitostí 500 000 Kč
- Daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti 810 000 Kč
- Daň z příjmů z podnikatelů 270 000 Kč
- Daň z příjmů právnických osob 875 000 Kč
- DPH 1 397 000 Kč

Všechny částky, až na daň z nemovitosti jsou, závislé na počtu trvalých obyvatel a lze tedy vypočítat o kolik obec přichází díky nepřihlášeným osobám. Je to ca 6 800 Kč na osobu za rok, tj. při počtu třeba 100 obyvatel by to bylo 680 000 Kč, což jednak není nereálné a pro obec ne zcela zanedbatelné, uvážíme-li, kolik je zde chalupářů. Systém přerozdělování je stálým předmětem diskuzí, zvláště od malých obcí, které se zjevně cítí poškozeny, protože nejsou schopny dosáhnout na dotace, které jsou vázány na garance prvotního zafinancování či spoluúčasti. To rozpočet u velkých a potřebných částek na investice nezaručuje. A pokud se týká naší obce, pak je třeba ještě také vědět, že rozsáhlé lesy, které se rozprostírají kolem obce a tvoří téměř 2/3 katastru jsou z podstatné části státní a tudíž nám nepřinášejí z finančního hlediska na dani z nemovitosti vůbec nic. Až tedy opět někteří, zejména zde trvale nebydlící budou „rozumovat“, co kde vybudovali a

kolik kam přispívají, necht' se také podívají, kolik třeba mají obyvatel.

Jiří Slabotinský

Dnešní zamyšlení

Pohled lidí na dnešní svět neboli toto uspořádání systému je různorodé. Každý z nás má jiný pohled a jiný názor, samozřejmě pesimista jiný než optimista. Je pravda, že po sametové revoluci, jak se říká, se změnilo mnohé. Jsou opraveny budovy, fasády a spraveny nové domy, sídliště, fit centra, banky. Spravila se náměstíčka, přibýlo zeleně ve středech měst atd. Také se nám rozrostla obchodní centra, kde nakoupíte cokoli a kolik toho chcete, pokud ale na to máte peníze. Takže spousta věcí je dobrá ku prospěchu nás i hodnocení našeho státu vůči světu. Svět se nám zmenšuje, ne tedy objemově, ale díky spojení mezi světadily. Také velký kus práce dělají počítače, kdy na jednom konci světa jste schopni vést komunikaci s kýmkoli na druhém konci světa.

Je zde však také spousta negativních věcí, které si uvědomujete až když se s nimi blíže seznámíte. Dost se nám na úřadech rozmohla byrokracie. Další nezanedbatelnou věcí je nezaměstnanost. Faktem je, že v minulém režimu měl každý ze zákona nárok na práci a na odměnu. Dnes vlastně pracovat nemusíte, ale potom vám vzniká problém, kde se „napást“. Samozřejmě je to chápáno jinak z pohledu živatele mladé rozrůstající se rodiny nebo živatele rodiny se dvěma a více středoškoláky nebo vysokoškoláky. Jinak to chápe generace mladých, kteří se právě vyučili nebo ukončili střední školu – vždyť domov mají, teplo také, vyprané a vyžehlené prádlo a tak se snad nějaká ta korunka u nich na ten noční život najde. Tohle snad za ně vyřeší čas a nezanechá to významných stop na lidstvu.

Dalším a velkým problémem této společnosti jsou bezdomovci. Tito lidé žijí a zdržují se v okolí nádraží, větších center civilizace a hlavně tam, kde je teplo a pokud možno i možnost nějaké laciné obživy. Tím, že tito lidé mají blízko k žebrání, prohrabování kontejnerů a popelnic, je u nich samozřejmě snížena hygiena a je zde větší procento nálezů a nemocí. Různý je i náš pohled na to, jak se tito lidé najednou ocitli na dně společnosti. Sami si můžeme přecíst a vidět např. v televizi, že není asi problém se náhle ocitnout bez střechy nad hlavou. Je to stejně jako za první republiky, že při podepsání směnky můžete najednou přijít o vše.

Nůžky se nám stále více rozvírají a přibývá lidí nesmírně bohatých a i těch hodně chudých. Zvláště je to patrné v zemích bývalého Sovětského svazu, kde nadnárodní firmy a jednotliví lidé skupují anglické fotbalové kluby a u nás třeba Karlovy Vary.

Ale těch celosvětových problémů je daleko více – máme nadbytek obilí a potom s ním topíme, zatímco v rozvojových zemích třetího světa lidé a malé děti umírají na nedostatek jídla.

Proto mi dovoluňte toto malé rozjímání nad dnešním systémem. Nikoho jsem nechtěl napadnout či osočit, jen se zamyslet nad námi...

Milan Piták

Velká voda také v Kobeřicích

Tání a dešť, které koncem dubna překvapilo celou republiku povodněmi, se projevilo i v naší obci. Samozřejmě, nemělo vůbec takový průběh, jako třeba v povodí Dyje. K záplavám také nedošlo. I když, kdyby se protrhla hráz, kdoví, jak by to v domě č.p. 269 a v domech pod ním v Chaloupkách, dopadlo...

Ve středu, 29. března 2006, jsme v časných ranních hodinách byli upozorněni na přetékající sypanou hráz „rozvrtané“ bývalé požární nádrže „Za farou“. Množství vody z dešťů a tajícího sněhu z „trychtýřovitého“ údolí v Kedletech nestačilo odtékat otvorem v hrázi a masivními žlabovkami do kanalizační vpusti a začalo se vylévat přes hráz do níže ležící zahrady. Prudce tryskající voda z otvoru ve hrázi posunula jednu ze žlabovek tak, že ucpávala otvor 2m hluboké kanalizační vpusti a mohutný proud vody se začal valit přes záhony na dvůr, kde naštěstí byla další kanalizační vpust'. Zoufalá paní naléhavě žádala o pomoc, protože hrozilo, že se voda dostane i do sklepa a bude se valit i na ulici. Hledání pomoci nebylo snadné a rychlé, přesto se nám spolu s dobrovolně přispěchavšími občany podařilo žlabovku posunout nazpět a usměrnit prudký proud vody do odtokového kanálu. Manipulovat s těžkou a mokrou žlabovkou, navíc pod neustálým tlakem proudící vody, nebylo vůbec snadné a za daných podmínek

bylo vůbec štěstí, že se nikomu nic nestalo. Bohužel při tom nebyl čas na počáteční dokumentaci situace, protože prvotní byla záchrana majetku a odstranění nesnadného odtoku. Mezitím dešť trochu ustal, takže pořízené záběry jsou už spíše ve sníženém průtoku od rozmoklé půdy a tajícího sněhu. I tak však vypovídají nejen o zdrojích vody a nezbytné potřebě řešit rizikovou situaci v daném místě, ale také o nešvarech a bezohlednosti našich občanů, kteří si z daného místa udělali skládku. Konečně, podívejte se sami.

Posunutá žlabovka

Přetékání žlabovkami

***A tak to vypadá v okolí rybníčku:
(tráva, listí, dřevo a domácí odpad;
obr.1, obr.2)***

Přetékající voda

obr. 1

Rozlévající se voda

obr. 2

Ta naše hospoda... (a nejen o ní)

Stojí tu už několik generací. Je to takový venkovský parlament, kde si můžete říct co chcete, co ani doma nemůžete. No, jak kdo, že? Každá hospoda má své historky, které jsou spjaty se životem vesnice. Dříve se jí říkalo „U Baumanů“, potom „U Lísků“ od kterých byla TJ Sokolem v roce 1946 odkoupena za 200 000,- Kč a nesla název Sokolovna. Ale v roce 1950 byla zestátněna s daným názvem „Sokolské družstvo vzlet“. Pak opět Sokolovna, jeden čas „U zelené lípy“ a dnes „Na návsi“.

Tak se v tom vyznejte. Pro nás je to jen „hospoda“, ať je či chce, vždyť máme jen jednu. Dříve před ní rostly dvě lípy, dnes už tam není ani jedna. Z čelní strany mívala šest úzkých vysokých oken a mezi nimi dveře do sálu u kterých se vybíralo vstupné. Je velká, stará a už něco pamatuje. Byla a ještě většinou zůstává kulturním a politickým centrem vesnice. V hospodě se vyřizovaly nebo urovnávaly sousedské spory, ale zapíjí se i nebožtík po pohřbu. Při tancovačkách se zde prali mládenci o děvčata a život zde plynul ve veselí stejně jako ve zlosti. Bývalo v ní veselejší, hlavně po válce, kdy z lidí spadl strach z útrap těch šesti let německé okupace. Připomeňme si třeba po válce, kdy místní vinařský spolek pořádal po válce vinobraní, jak podobně popisoval Ota Valihrach v KR (2005) v dolní hospodě U Zobalů. To v této hospodě to bylo podobné až nato, že se pod stropem natáhly dráty na které se navěšely hrozny s vinnými listy. Do dvou protilehlých koutů sálu se postavily strážní budky, ze kterých "hotaři" dávali pozor, kdo při tanci si utrhl hrozen. Chycený zaplatil pokutu, dal partnerce pusku a mohl tančit dál. Snad i v dnešní době i když je těch vinohradů méně, by se mohla uskutečnit repríza, třeba i s prodejem burčáku. V zimě se v ní konalo hodně plesů a divadel. A v dnešní uspěchané a přetechizované době? Dnes už někteří lidé nemají ani času pro své blízké, natož pak si spolu zajít na pivo a povykládat. Byla to doba, kdy ještě nestačila sousedy rozdělit televize a některé i pracovní vytížení, které nám přinesla tato doba. Dnes už se v ní tolik nezpívá, akorát tak o hodech a výstavě vína. Je v ní více „luffáků“ jak domácích, a tak se tam ani moc nedozvíte, co je v dědině nového.

Zažila také i smutné události. A to v sobotu 30.května 1953 večer, kdy měnová reforma tvrdě zasáhla do úspor lidí. To byl tenkrát šenkýřem pan Jedlička, kterému chlapi lepili na čelo papírové peníze jako zpropitné. Někteří ze zlosti, jiní ze žalu. Takový obrat za jeden večer v této hospodě bude asi těžko

překonán. Pan Jedlička ale moc radosti z toho neměl. I když nás prezident Zápotocký několikrát ujišťoval, že měnová reforma nebude, v tu sobotu v 18 hodin byla rázem oznámena. V pondělí jsme si už mohli v Nížkovicích měnit: do 5000,-Kč - 5:1, do 20 000,-Kč - 10:1, do 50 000,-Kč - 25:1, nad 50 000,-Kč- 50:1. Nejhorší bylo, že od 26.5. v úterý byl zákaz prodeje veškerého volného zboží tj. nevázaného na lístkový a bodový přiděl. A ti co si nestihli před tímto nařízením něco rychle koupit, zbyly jim jen oči pro pláč. Co je ale zajímavého, že si ten večer hospoda zpívala tehdejší národní písničku: "Haj hušičky haj, Gottwald nám dal ráj. Máme Prahu stověžatou a v ní Martu prdelatou. Ale ještě zajímavější je, že v tu dobu měly pohotovost Lidové Milice, které měly udržovat pořádek a klid. I oni určitě pochopili, že to byl krutý podraz na lidi a jakýkoliv zásah by byl jako píchnutí do vosího hnízda.

A iak to bylo s tou naší hospodou v historii Kobeřic ?

Ta zdejší tu třeba stojí na místě, kde stávala jedna ze dvou krčem už ve 14.století, které Lída (manželka Zbyňka z Dřínového) roku 1406 vysoudila po Janu z Moravan. V 16.století se v ní v zimě vyšenkovalo 3-4 bečky, v létě 6-7 beček piva. Pivo se dováželo ze Slavkova, měšťanského pivovaru, později ze Ždánic. Tehdy bylo ve vsi 61 usedlostí. Pohroma pro koberské štamgasty určitě nastala v době třicetileté války, kdy do kraje vnikly v září 1619 oddíly císařského generála DAMPIERE, který táhl se svým vojskem proti stavovským oddílům. Poplenil celé okolí a vypálil i Ždánice, protože tehdejší majitel panství byl FRIDRICH KOUNIC - člen jednoty bratrské. A je vyloučeno, že by tamější pivovar zůstal bez úhony. Leda, že by si zašli do Dambořického pivovaru, ve kterém se vařilo už od roku 1545 a mohlo mít lepší "říz". V té době se totiž vařilo pivo pšeničné, tak zvané pivo bílé a pivo ječné. Další pohroma nastala, když do obce vpadli roku 1620 uherští husaři pod vedením GÁBORA BETHLENA, knížete sedmihradského, který bojoval proti císaři Ferdinandovi II. Vesnici poplenili tak, že z 61 usedlostí zůstalo jen 11 ve kterých přežilo okolo 40 osob. To se asi těžko šenkovalo, a kdo ví jestli. A aby toho nebylo dost, tak se po našem kraji přetáhli ještě Švédí a to hned dvakrát, pod vedením generála TORSTENSONA. A to roku 1643, kdy opět vypálili Ždánice i se zámekem. Musel před nimi utéct i kníže pán Lichtejnštejn Antonín Florián i se svou manželkou Eleonorou Barborou Thunovou, když se mu donesly zprávy, jak řádí Švédí v Tišnovském klášteře, kde zabilí převora a znásilnili všechny jeptišky. Další vpád Švédů do naší obce nastal při jejich obléhání Brna v létě 1645. Tehdy více jak 100 dní bránilo 1500 obránců Brno pod vedením LUIS RADUIT des SOUCHESE město před sedmi tisíci Švédy. Protože jim brňáci nedovolili ani ochutnat tehdejšího "Starobrna", určitě vzali útokem všechny šenky okolo, při shánění kmiva pro své koně. Kroniky uvádějí, že se při ústupu po 30.srpnu stáhli i na naše ždánické panství a navštívili i Kobeřice a zpustošili celé okolí. Nejenže v tomto čase asi "vybílili" obě kobeřické krčmy, ale nezbylo asi ani nikomu ve sklepě kapky vína ani pálenky. V té době se totiž páčila i slivovice a v obci bylo zaregistrováno asi 59 měřic vinohradů v katastru Kuchyňka, Přední a Zadní hora. Ještě, že se museli zakrátko stáhnout se svým vojskem, protože celý kraj zachvátil mor. Byla to ale větší pohroma pro koberské milovníky dobrého moku než v červnu roku 1624, kdy kníže Karel Lichtejnštejn co

by tehdejší místodržící království českého nařídil krajským hejtmanům: "Kdo by ve svátky v čas mše v domech šenkovních se nacházel, aby oni do vězení bráni a pokutu 10 zlatých skládati povinni byli." A šenkýř dvojnásobně aby byl pokutován. Tak pánové! Napřed do kostela a pak na pivo! Hůř dopadli štamgasti krčmy "Pindula" u Bílého vlka. Po Bílé hoře roku 1622 dostal za zásluhy od císaře Ferdinanda II. naše panství Maxmilián, prostřední z bratrů větve valtických Lichtejštejňů. Byl to voják se vším všudy, u kterého byla disciplína prioritou. Tuto disciplínu vyžadoval i od svých poddaných lesních dělníků, kteří mu museli v lese kácet stromy. A aby se po těžké práci nestavili na "jedno" a zbytečně nepindali na práci a knížete pána, nechal kníže Maxmilián tuto krčmu zrušit. Přestavěl ji na fořtovnu a tím nechal lesákům zajít i chuť na pivo. Likvidace "Pindule" asi hodně litoval jeho rodinný potomek z Lichtejštejňů Jan II., poslední majitel polesí a jeho fořt Julius Wiehl. Jan II. byl velký milovník umění, přírody a okázalých honů. Jako starý mládenec se dožil úctyhodných 89 let. A kdepak měl se svými hosty zapíjet úspěšný hon? Do Ždánic na jeho zámek to bylo daleko a fořtovi asi nechtěl v jeho domě dělat manévry. Tak, že by v hájovně u Horáčků, kterou nechal přestavět v roce 1907? Kdo ví, to už se asi nedovíme. Škoda, že o této hospodě je málo historických dokumentů, vždyť patřila ke Koberžickému polesí.

Karel z Lichtenštejna (soudobá rytina)

Gabriel Bethlen, vévoda sedmihradský

A jak to vypadalo v těch koberských krčmách po 30-leté válce? V těch se asi moc nezpívalo a na pivo nebylo ani pomyšlení. Morové epidemie, zpustošené obydlí vojsky, vyrabované zásoby potravin, způsobily těžkou zkázu pro koberské obyvatele. Ale už v polovině 18.století za majitele panství Vavřince z Lichtejštejňů, kdy se vesnice zbrchala z válečných škod a měla už asi 74 usedlostí, zvolený rychtář se svými konšely a se svolením knížete pána, oba šenky určitě otevřeli, aby tím získali do obecní pokladny pár zlatých, protože z gruntovní daně od sedláků - 97 slepic, 2894 vajec, včetně desátků, obec i kníže moc nezbohatli. V té době roku 1780 se zároveň zrušila povinnost pít pivo pouze z panského pivovaru, který byl poddaným vnučován a šenkýř musel ročně vyšenkovat dvě bečky panského vína. A tak si milovníci piva mohli tento pěnivý mok ochutnat i z jiných zdrojů. Zůstává ale otázkou, kolik ten žejdlík piva stál a jestli bylo za co pít. Určitě ale "utopili" poslední groš v roce 1848, při vyhlášení zrušení roboty císařským patentem. A po roce 1918, po první světové válce, zhroucení monarchie a zrodu ČSR se už točilo pivo a oslavovalo o "dušu". Ale to už se píše nová historie. '

Velitel města Brna Louis Radit des Souches

Švédský generál Lennart Torstensson

Jindřich hrabě Dampierre, generál císařských vojsk

Je nutno si ale připomenout, že jsme mívali v Kobeřicích hospody dvě. Ta druhá, co tu už nestojí, stávala vedle školy vpravo. Říkalo se jí "u Zobalů" a později jako dolní. Naposled v ní šenkoval pan Osvald Had, než byla jeho "pípa" v šenku definitivně odstavena od sudu na nátlak AVNF začátkem padesátých let. Údajně podle výnosu ministerstva (citováno dle zápisu ze schůze AVNF dne 12.9.1951). Chtěli snad tehdejší soudruzi aby Kobeřáci tolik nepili a věnovali se raději budování "lepších zítřků"? Vždyť ta hospoda by se určitě uživila, protože vesnice měla v té době hodně přes tisíc obyvatel, pět obchodů a deset živností. A že by na ministerstvu věděli, že máme dvě hospody? Ti měli tou dobou jinších starostí. Asi hlavní příčinou zrušení bylo, aspoň podle pamětníků, že to byla hospoda především lidovecká a TJ OREL v ní dříve pořádal různé kulturní akce do doby jeho zrušení a sloučení v JTO SOKOL v roce 1948. V této hospodě býval také "Čtenářský spolek Svatopluk" od roku 1892, který organizoval různé ochotnické divadelní představení. Tento spolek byl opět na nátlak AVFN zrušen v roce 1948 z těchto důvodů: Spolek vlastní většinou literární brak, přes něhož není žádná kontrola okresního osvětového referenta. Nařízeno AVNF do 1.5.1948 likvidovati a knihy předat do veřejné obecní knihovny. Tak zní výrok novodobých "Koniášů" z jejich schůze ze dne 11.4.1948. Po zrušení této hospody tam byla chvíli knihovna, potom tak zvaná osvětová beseda, zřízená v roce 1956, kde se nějakou dobu provozovalo kino. Tato budova tam stála až do poloviny osmdesátých let, než byla zbourána.

Takovýto smutný osud stihl tuto hospodu. A tak touto hospodou skončíme toto naše vzpomínání, nejen o našich hospodách. A popřejme naší "vrchní hospodě", aby se už konečně vyřešily majetkoprávní vztahy a aby to byla hospoda se vším všudy.

Ať vám ve vaší hospodě pivo stále chutná, ať je v ní vždy veselo, málo hádek a heslo" kde se pivo pije, tam se dobře žije" se naplnilo skutkem všech Kobeřáků.

To vám všem přeje: Rostislav Ondráček, Vsetín

Požitá literatura:

Ličman – Vlastivěda moravská II místopis

Spurný – Lichtensteinové

Mašek – Modrá krev

Matějek – Časopis Matice mor.

Lacina – Česká kronika, díl III

Publikace „Obec a lidé v proměnách času“

ČAV – Válka třicetiletá

Válka – Dějiny Moravy

Hrabě F.Lützow – Česká historie

To vám všem přeje:

Rostislav Ondráček, Vsetín

Nejsou hasiči jako hasiči

Hasiči jsou jednou z neaktivnějších složek obce. Jsou tedy většinou občanů často na očích. Přesto ne všichni jsou si vědomi určitého rozdílu mezi nimi, což může vést k poněkud zkreslenému pohledu v poloze obecního rozpočtu na jejich činnost. Hasiči sice, stejně jako mnozí jiní jsou, pravda, také zájmovou organizací. Ta je sdružena pod hlavičkou Sbor dobrovolných hasičů (SDH) a je zcela samostatná, volí si svůj výbor a svého starostu a hospodaří se svým rozpočtem, který nabývá členskými příspěvky, aktivitami (sběr, železa, kulturní a společenské akce, smluvní činnost ve prospěch jiných a dotace či dary). Vedle toho však existuje tzv. Zásahová jednotka, která je podřízena obci, konkrétně starostovi, a ta má rovněž svého velitele. Tuto jednotku, která se pochopitelně v převážně většině rekrutuje z řad dobrovolných hasičů, musí obec zřídit ze zákona, protože právě ona je povinna zasahovat při požárech, živelných pohromách či jiných nebezpečích a poskytovat pomoc občanům na katastru obce. Tato jednotka čítá 13 členů a mohou v ní být jenom takoví lidé, kteří jsou uznáni zdravotně schopnými, jsou schopni ovládat vozidla, techniku, ochranné prostředky a počínat si profesionálně na místě případné havárie či katastrofy. K tomu musí být řádně

proškolení v příslušných kursech a také vybavení. A to je největší kámen úrazu, který vyplynul výrazně na povrch v současné době, kdy jsou rušeny profesionální sbory hasičů, popř. omezovány jejich pravomoci a především stavy, což se v našem případě dotklo především města Slavkova. Předpokládá se, že v dané obci budou tyto situace řešit dobrovolníci v zásahové jednotce, kteří jsou na výzvu (sirénu) povinni se co nejdříve dostavit do Hasičského domu k výjezdu na zásah. Je pravda, že obec by zásahovou jednotku zřizovat nemusela, ale v tom případě by o tuto činnost musela požádat jinou obec, které by za to musela platit. Přitom by daná obec nesměla být vázána více jak dvěma smlouvami.

Takže, pokud obec vyčlení či získává dotace na činnost hasičů, pak to je jednak na budovu, která je vlastnictvím obce, na obnovu a údržbu techniky a také na vybavení a výstroj samotných členů jednotky (nikoliv vycházkové uniformy), tak, aby mohli bezpečně a účinně zasahovat v dobrovolné službě, kterou konají nejen pro obec, ale také pro každého občana v obci.

Pokud pak obec přispěje na SDH, tak stejně na požádání, jako jiné organizace a především na výchovu a zájmovou činnost mladých, kterými se zabezpečují další členové pro zásahovou jednotku.

Jiří Slabotinský

Rozpis utkání – jaro 2006

A mužstvo-OS Vyškov, III. třída, skupina B, muži

2.4.	Kobeřice	Němčany B	16:00
9.4.	Velešovice	Kobeřice	16:00
16.4.	Kobeřice	Slavíkovice	16:30
23.4.	Bošovice	Kobeřice	16:30
26.4.	Dražovice B	Kobeřice	17:30
30.4.	Kobeřice	Křenovice B	16:30
6.5.	Bučovice B	Kobeřice	16:30
14.5.	Kobeřice	Hodějice	16:30
21.5.	Šaratice B	Kobeřice	16:30
26.5.	Letonice B	Kobeřice	18:00
4.6.	Kobeřice	Vážany B	16:30
11.6.	Kobeřice	Rašovice	16:30

B mužstvo-OS Vyškov, IV. třída, skupina B, muži

2.4.	Kobeřice B	Slavkov B	10:00
9.4.	Křižanovice B	Kobeřice B	13:30
16.4.	Kobeřice B	Lovčičky B	10:00
23.4.	Milešovice	Kobeřice B	16:30
30.4.	Kobeřice B	Zbýšov	10:00
7.5.	Křenovice C	Kobeřice B	10:00
14.5.	Kobeřice B	Otnice B	10:00
21.5.	Mouřínov	Kobeřice B	16:30
27.5.	Nesovice B	Kobeřice B	16:30
4.6.	Kobeřice B	Heršpice	10:00
11.6.	Nížkovice B	Kobeřice B	14:30

OS Vyškov, skupina C, žáci

8.4.	Heršpice	Kobeřice	15:00
16.4.	Kobeřice	Milešovice	14:30
23.4.	Lovčičky	Kobeřice	14:15
30.4.	Kobeřice	Bošovice	14:30
7.5.	Křenovice B	Kobeřice (hřiště Zbýšov)	14:00
14.5.	Kobeřice	Otnice	14:30
21.5.	Šaratice	Kobeřice	12:30
27.5.	Vážany	Kobeřice	14:30
4.6.	Kobeřice	Nížkovice	14:30

KULTURA

Babské hody

Možná jste už slyšeli o tom, že u nás budou babské hody. O jejich pořádání se uvažuje již několik let. Vlastně od příprav III. sjezdu rodáků před šesti lety. Ale zřejmě až letos dožrál snad ten pravý čas. V historii Kobeřic je to poprvé a možná i naposledy, ale o tom je předčasné polemizovat. To se teprve ukáže. V žádném případě nikdo nechce aby se jakýmkoliv způsobem spojovaly babské hody s těmi našimi tradičními. Ty mají svůj osobitý ráz a takovou úroveň, že mladí ani nikdo jiný nemusí mít obavy, že by je Koberské baby předčily a ani to není důvodem ke konání babských hodů. Snad jen to, že na rozdíl od těch našich lepších poloviček mužského pohlaví, my ženské těch hodů

užijeme spíš u nádobí, u plotny a pokud je v domě stárka tak se mnohdy těšíme až bude po nich. Tak proč si to taky nezkusit jak zamlada a zjistit co ještě vydržíme? Zatím je nás ze 120 oslovených formou pozvánky, 35. Nikoho nebudeme a nechceme přemlouvat, ani žádným způsobem nutit. Je na každé, aby se rozhodla sama a není ani podmínkou aby byla zdatná tanečnice či zpěvačka. Od toho budou společné nácviky, které začnou po velikonočních. Budeme se vždy domlouvat na další termín, jak to bude vyhovovat většině. Jsou předběžně zajištěny dva druhy krojů, ale tyto počty lze ještě v případě zájmu změnit. Byl zvolen pětičlenný organizační výbor na jehož členky je možné se obracet. Jsou to tyto: Elederová Lenka, Malá Vlasta, Hrabovská Zdena, Galová Helena, Hobzová Alena. Garantem celé akce jsou koberští hasiči. Co se týče samotného průběhu bude asi následující: v pátek 30.6.2006 tedy v předvečer konání hodů proběhne diskotéka, aby si přišli na své i ti co neholdují dechovce a především mládež. V sobotu 1.7.2006 bude dopoledne zvaní po vesnici. Zatím je stanoven začátek průvodu na 15:00 hodin. Ten vyjde v čele se sklepníky od sokolovny, projde s několika zastávkami obcí a skončí na prostranství na návsi. Po společné večeři bude večerní zábava. Hrát nám bude samozřejmě i v průvodu dechová hudba Blučičáci. Co se týče nějakého krátkého vystoupení v babské režii, nechte se překvapit. To ještě samy nevíme co dovedeme, ale o zábavu a dobrou náladu, víno a občerstvení nebude nouze. Věříme, že nás přijdete podpořit a všichni společně se budeme bavit. Říká se, kdo nic nedělá nic nepokazí. A na druhou stranu zkusit se má všechno. Ať tedy žijí a přežijí Babské hody v Kobeřicích 2006. Nevíme co nám ten letošní rok ještě přinese, ale tady je možnost přispět k tomu, aby bylo něco hezké na co budeme rádi vzpomínat. Nyní si už jen můžeme přát, aby se vše včetně počasí vydařilo. To sobě i všem přeji Koberské baby.

Organizační výbor BH

✻ ✻ ✻ ✻ ✻ ✻ ✻ ✻

Přehled kulturních a sportovních akcí v roce 2006

27.5	Fotbalové utkání + koncert /Vlasta Redl/
červen	Den dětí
10.6.	Vítání občánků /ročník 2005 a 2006/
1.7.	Babské hody
červenec	Rock na Valech /sk. RAIN/
25.8.-27.8.	Tradiční krojované hody
24.12.	Štědrovečerní koledování
25.12.	Vánoční koncert /Bokomara/

Z LIDOVÝCH PRANOSTIK A STOLETÉHO KALENDÁŘE

Mokřý duben – hojnost ovoce

Bouřky v dubnu zvěstují dobré
léto

Mokřý duben a máj chladný –
k sýpkám, sudům přístup žádný

Dubnový sníh rodí trávu

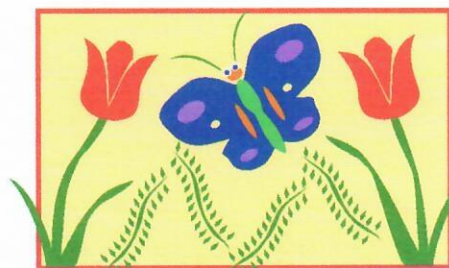
Jasný Jiří – pěkný podziměk

Svatého Marka deštivo – sedm týdnů blátivo

O svatém Vojtěchu dělává trn květem útěchu

Aprílové počasí jsou časy a nečasy

NA POSLEDNÍ CHVÍLI

Vertochy počasí

Napřed dlouhá zima, potom zase prší
a nervózní lidé zlobu v sobě vrší.
Tudle jedna paní straší ptačí chřipkou,
jenže doma mlaská nad vařenou slípkou.
Jinde druhá zase dala na modlení,
když jí koza snědla prášky od bolení.
Od té doby, koza, mečí strašně ráda,
zatímco tu paní pořád bolí hlava.
Jiný pán si zase zadřel třísku v hýždí,
když tak z velké nudy po zábradlí sjíždí.

Ještě, že tam blízko byla jeho
paní,
by ho od amoku ochránila dlaní.
Jiný, žel, už neměl pro to štěstí
vlohy,
neb mu na chodníku lejno mázlo
nohy.
Chudák, ještě dneska, po tom
držkopádu,
voňavkou se stříká a váže si

hlavu.
Řek si šofér „Jedu, vždyť tam máme
trávu!“

sotva projel vraty zapad po nápravu.
Bohužel v tom voze byl i se svou
ženou.

by se nebořili, lezli po kolenou.
Na jiného spadl sníh, když pil pivo
z flašky.

co sníh nedodělal, dodělaly tašky.
Ještě dnes se tomu přenáramně diví,
pije však jen čaje s příchutí po kiwi.
„Lesní muž“ si zase točil „cigo“ z natě,
mezitím mu potkan z hladu sežral gatě.
Naštěstí však o tom nerozprávěl dlouze,
neb on s nimi žije v těsné symbióze.
Dědeček se, chudák, do obchodu šourá,
cestou na něj spadla okapová roura.
Ještě, že ta voda, co ze střechy lila,
jej u toho domu ze sna probudila.

Mladá holka k jiné mluví v „jednom
kusu“
bláto z nákladáku zacpalo jí pusu.
Ani nedořekla, co říct ještě chtěla,
když tu přešel druhý, je od toho celá.
Na zastávce kouří mladých celá
„plotna“.
kočkovali se tam, vyrazili okna.
Zachovali ztuhlý výraz na svém líci,
však oni to správi, páni na radnici.
Ještě, že ty baby, symbol dnešní doby,
bez ohledu na čas, chystají své hody.

S hasičema snad si samy na to stačí,
chlapů se prý týká jenom chřipka ptačí.

A tak mnozí žhají starostu
na drátě,
než by rukou z lásky sáhli
po lopatě.
Není po té slotě jiného
řešení,
nežli v práci hledat svoje
potěšení.

GW

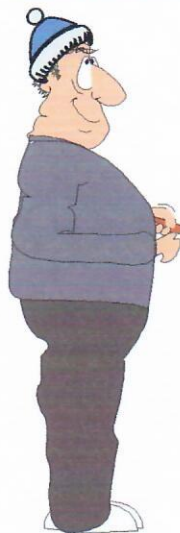
ŠTĚBETÁNÍ

Nóbl podnik

Po kobersky

Matěj Čapa ze Slávkem Fóssem se zas jedno dali do gala.
Čapa vytahel svadební šaty z kchemky z khostnu po babičce a
gdyž to chcel voblíct, tož do toho musel skočit jak Pája ze
židle. Enom to ruplo, protože vod té doby se změnil neenom
čas, ale i jeho figura. Spodní část' ešče jakž takž zvostala při
starém, ale ten prostředek! Kdyby tam Mařa nedala cvikl
velké jak malířské trojúhelník, tož by gatě mňěl jak rybářský
boty. Sako se spravit nedalo, nebo se jaksi scvrklo, takže
v něm vypadál, jak pudl v oblečku. Rači to nechali na
strašáka. Vzáł si svetr z jelaňama, co mu ešče pletla první
žena, gdyž byli v lóbankách. Mňěl už neco za sebo, ale furt
lepší než námořnický triko, co v něm "popravuje" kozu. Sako
dajó rači na strašáka, aby na něm nevisel ten roztrhané pytel.
Fósek s tem mňěli jiný problém. Po dlóhé době zase vyžehlili

gatě, protože milovaná Kačenka pro jejich
lauf nemněla žádný pochopení. Krásný
puky, vostrý jak břitva. Šak na to
spotřebovali tři mokry ručniky a v baráku
bylo vlhko jak v sauně. Skákali kolem
žehlicího prkna, jak šohají u verbuňku, div
si nepřekóslí jazyk. Gdyž to dílo dodělali,
tož se nemohli vynadívát. To enom, pokád'
to drželi v rukách. Gdyž to chtěli voblíct,
tož to nešlo. Gatě stály, jak kdyby jich
namočili do téru. Gdyby jich dali do
výkladní skříně, tož nepotřebovaly ani
figurínu. Fósek, chudák, zapomněli, že
vojnu už mají dávno za sebo a to co snesly
kopřiváky, to ty moderní hadry nesvedó.
Spečó se jak voplatek, že jich može lámat
jak hostiju. Hodili na sebe teplákovó
sopravu, co mňela sice už vytáhaný kolena,
ale puky našitý. Bundu s nápisem „Keep smiling“, kulicha na
hlavu a s úsměvem vod ucha k uchu zavelili bílém botaskám
do víru vesnické noci. Z Matějem si dali scuka na křižovatce
pod světlem, aby na sebe dobře viděli. Matěj, vyfešákováné
jak do truhle, už tam na nich čekál. Gdyž uviděl Fóska, tož se
lekl, že pudó běhat:

„Říkals, že pudem do hospody, nebo né?“

„Šak taky ja“ povídají Fósek, keré vypadali v tem úboru jak Pat s Matem dohromady. Gdýž vobá vykročili směrem k honosnému nápisu nobl podniku Ná-šup, tož to byla podivaná pro bohy. Matějovi vzađu svítíl odstín cviklu trochu jiné barvy z Mařčiné sukně a na břuchu mu poskakovali jelení. Fóskovi, keré byli menší, se třepala bambulka na kulichu, jak se snažili držet krok. Museli přitem potahovat tepláky, protože byly po zetřákoví vod jejich Alénky a ten byl krapánek delší. Písmenka na bundě taky poskakovala, ale pro změnu zase dozadu. Pod neónama se zastavili, prohlídli si navzájem garderóbu a rázně rozrazili dveřa, jak pardí do salónu. Pokavád' tam bylo rušno, tož v ten moment všecko ztichlo. Hlavy jak na povel se votočily ke dveřám a páry vočí na nich visely jak netopýři v jeskyni. Fešná hospodská zapomněla zavřít pípu a její staré z domu natáčel kameru, aby dobře viděl, co to přišlo za egzoty. Z Jukeboxu zrovna jukál oblíbené hit sezóny „Jóžin z bázín, močálem se plíží“, gdýž sledovaní jak kuna slípky dosedli vedlevá zrcadla, hned'ka naprotivá pípy. Zatímco se rozhlíželi, hospodské došlo, že zapomněla pípu zavřít. Chvílu si museli zvykat, protože v tem kóru byli jak v parní lázni. No, připadali si, jak mastodonti mezi slůňatama. Samé mladé „samec“ tam byl, akorát voni, jak gdýby jich vykopali ze zamrzlé tundry. A všecko to báňalo a brebentilo jeden přes druhýho. Ešče, že tam kósek dál, z vočima jak pulec si, taky takové jeden „fešák“ pomlaskával na smaženým sýru. Na velké obrazovce zrovna Paróbek vykládal něco vo svým božským poslání, ale nigdo temu nevěnoval pozornost, protože, Jóžina z bázín zrovna zlikvidovalo praškovací letadlo.

„Tož, co si dáme?“ povídají Fósek Matějovi, gdýž s milém úsměvem a posuňkama do kamery za nima přišla sličná paní hospodská. Matěj z hubó vtevřenó na ni mohl vočí nechát, tož to Fósek řekli za něho „Dvakrát točený a dvakrát velkého ruma! A štyry utopence!“ rozhlídli se po lokálu, esli si teho negdo všiml. „A až to dopijem, tož to pití repete!“ rozhlaholili se furiantsky Fósek. Matějovi zatím vyschlo v hubě, tož ju zavřel. Vomladina po prvním šoku vyřešila generační rozdíl po svém. Zvostál za obzorem jejich vnímání, kerý se sostíředilo na lepkavý barevný drinky a projevy jarního tokání. Tóto záležitost zas mněli dávno vyřešenó Fósek z Matějem, tož se věnovali hlubokomyslném filozofickém úvahám „Človče“ povídají Fósek, gdýž si štrngli štamprdlama „já, gdýž se ráno probudím, tož nevím, esli su to já nebo né. Jak tak přeměšlám, esli bych mněl vstat já nebo ten druhé, tož se dycky vozve červánek mýho života - Dočká se tá kráva nebo mám zavolat Vitólovi? - jako pohřebákovi - Vona Kača vůbec nemá pochopení pro nejaký duchovno. Mózuje už vod rozbřesku, randál je tam jak v plechárně a enom by furt dělala.“

Matěj enom pokyvovál hlavó „Ba, moja Mařa taky. Furt vtvírá vokna, že je tam špatné luft a já se vubec nemožu na nic sostíředit. Večír slzí u Rodiných pót a já enom čekám, až pude spat, abych se mohl podívat na něco pořádnýho. Gdýž ji vo tem chcu povídat, tož mně řekne, abych ze sebe nešel hlópáka.“

„To já už dávno nic nepovídám. Tudle sem se ji chtěl zavděčit. Dostala po čeři jakýsi spodní prádlo, tož se stem producírovala před zrcadlem. Protože ju znám akorát v té flanelové noční košuli s kvíčkama, tož povídám, že by ji mohla figuru závidět ani Doly Bástr, jak je sexy. Až na nekerý drobnosti. Gdýby to bylo hodně zdaleka a potmě. Hned' bylo po natřásání. Enom vodsekla, že gdýby Doly Bástr viděla to, co vona má doma, tož by si ty silikóny musela dat na vočí, aby ji nevypadly.“

Matěj se enom usčuřoval nad tó trófalost'ó. To gdýby řekl své Mařence, tak by se usmířovali na Úrazovce v Brně. Vona mluví rači rukama, tož si povídají hodně skromně.

„No“, pokračovali Fósek, gdýž jim donesli už štvrtý pivo z rumem a Matěj se k ničemu nemněl „jedno sem, šak je to teprvá nedávno, za nó musel přijít s prosíkem.“

Matěj utřel hubu vod pěny a enom potahl zvědavost'ó vobočí.

„Vona totiž drží pokladnu a já moc potřeboval peníze. Na pokutu.“

„Na pokutu?“ divíl se Matěj.

„Ja, na pokutu. Jěl sem z pola na tem svém prcáku. Už byla skoro tma. Dřív sem nemohl, protože by mně hnala zpátky. Tak sem se tam šuntál a protože mně byla zima tak sem se trochu zahřívál. No, kamna to nebyly. Jak tak jedu, co čert nechcel, auto z modrém majákem. A hned' plácačka, abych zastavil. No tak sem to patama zastavil, trochu sem se vopřel vo to jejich auto a gdýž ten policajt vyšel, tož povídám: Co klucí, zablódlil ste? Nic, žádná sranda. Tvářil se jak kakabus, tož sem se starostlivo zeptál, esli se jim neco stalo. To už byl zdilnější. Povídá vodměřeně- Ále stalo. Ne nám, ale vám pane řidiči. Mohl byste mně ukázat vaše doklady?“

Matěj se zvědavost'ó enom třepál: „Tys jich určitě nemněl, že?“

Fósek se napili a řečnili dál: „To víš, že nemněl, ale dělál sem hlópýho. Na co doklady, dyť su tady doma a tady mně každé zná, že teti, votočil sem se na babku, co tam taky zvědavost'ó načuhovala, div si nevykrótila krk. Hned'ka z ni byl mrtvé brók a mazala pryč. Tož sem pokračoval. Byl sem celé deň v polu a tam to po mně nigdo nechcel!“

Ten s tema vypólenýma vočima dojedl a kdýž čúl, že vedlevá se točí jedno pivo za druhým, tož si přisedl: „Ja, to já vím, voni tí policajti by z člověka zedřeli kůžu. Ani pivo si dat už nemože“ a jaksi vomylem se napil z Fóskovýho püllitru.

Fósek, vděčně z dalšího posluchača, dělali, že si teho ani nevšimli: „Ja, tož to bylo to druhé, co se mně ptali. Vytahl jakosi trubku a povídá, tady do teho mně pořádně déchnete.. Gdýž déchnót, tak déchnót. Nafókl sem se jak voláč a málem mu to uletělo z ruky. Podíval se na to a povídá - No to snad né? Pane řidiči vy ste pil? - a ukázál mně jakési slópek na trubičce, keré byl celé zelené. Po pravdě sem řekl, že na suchu sem tam nebyl a gdýbych se nezahřil, tož tam snad zmrznu. Šak co, zelená je přeci pěkná barva. Furt lepší než tá žlutá, co tam byla před tem.“

„To sem jim říkal taky, gdýž sem se netrefil do brány“ zapojíl se do diskuze ten s tema vočima a jako by se nechumelilo, vobjednal rovnó tři píva. Matěj enom poposedl, protože to nechál napsat na jeden lísteček, ale nic neřekl. Enom čekál, co na to Slávek Fóskůj. Ten byl úplně zaujaté historkó s policajtama, tak enom utřel pěnu, až se napíl, aby mu nevyschlo v krku a pokračoval: „Sranda s něma žádná nebyla. Von hned'-To bude zlý! Tó bude hódně zlý!- a poklepával na jakési bloček. No, jaký zlý, povídám. Nikeho sem nezabíl, nikeho nepřejél, i gdýž by to nekemu neškodilo, tož mně necháte dojet dom a bude to. Čučel na mně chvílu, jak gdýbych spadnul z Marzu a pak povídá -Tak na to hodně rychle zapomeňte, protože gdýž to dobře pude, tak budete pěkně pěšky. A gdýž vám to dovolíme, tož tó motórku můžete klačit vedle sebe.“

Matěj se nemohl dočkat konca, tož vyhrknul: „No to snad' né? To sis přece nenechal líbit?“ Chudák, jezdíl akorát s tragačem, gdýž ho Mařa poslala na jetelinu pro králíky, tož mu nejaký prepise mohly byt ukradený. A v autobusu jich nepotřeboval. Zato ten puliočko, ten už byl zkušnější. Hned' povídá: „To já znám. Tady nepomože nic jiného než to hrát na psychickó labilitu.“

Fósek se na něho škaredě podívali: „To jako sem mněl udělat ze sebe vola? Tož to zasé prr! Povidám, chlapi, dyť se možem dohodnót. Gdyž mně dovezete dom, tož vám všecko ukážu. Ani moju staró! Dáme si neco a povykládáme, abysme tady lidom nehráli divadlo. Enom tak povočku sem pozorováł, že v nekerých domech začali víc větrat, jak se jim hěbaly firhaňky. Zabralo to. Žepré –Máte to daleko? – Povidám, ani né, ale je to dokopca. Vzali mně do závěsu a už sme jeli.“

„To musela mněť Kača radost' z takové návštěvy, co?“ blyskaly Matějovi voči. Puliočko zrovna dopil třetí pivo a mohutně krknůł, tak, že nezasvěcené mohl byt na pochybách vodkád' to vyšlo: „Z babama só dycky enom problémy. Já bych to do baráka nechťěl, ani zanic“ mudrovál, gdyž si dělál mezeru, aby šél vypustit přebytečný tekutiny. To inspirovalo Fóska ani Matěja. Fósek enom utrósili „Tož co to tady míváš, ošetřovatelky?“ Jako tři králi se vydali vobdarovat mušle přefiltrovaném mokem. Sotvá vlezli do předsíně, tož se lekli, protože to začalo hučet, jak gdyby pro ně mněl přijet Lucifer. Ešče věcí problém nastál u předávací stanice. Matěj se tam nevezl, tož musél počkat, až si tí dvá ulevijó. Taky to nemněli snadný. Mušle blízko u sebe, takže jeden druhého každó chvílu, gdyž hledli ztracenó rovnováhu, postrčil a narušil mu nejen plynulé vodtok, ale taky pracně vydobyté směr prádu. Hekali u toho, jak u porodu a Matěj, keré enom slyšél pleskat vodu, tož mačkál kolena vo sebe a prosil: „Děléte nebo se po.. tento.“ Teklo to dlóho, splachovalo ešče dýl.

Gdyž přišli zpátky, zrovna jely v televizi Rodinný póta. Fósek se na to podívali a povidajó: „Takový problémy bych chćel mněť. Kdyby si z toho tá moja aspoň chćela vzít příklad. Ale to né. Přivedl sem ty policajtský kamarády a vona hned' mezi futrama spustila: „Jéžišmajá, co mně to sem vedete? Maminko, tys to věděla! Já snad' nigdá nebudu mněť klid!“ Povidám ji – Neboj, taky se dočkáš. Vćil se ale přivíté tady s klukama, voni tě přišli pozdravit a při té příležitosti se tě zeptat, esli su to já.- Ten jeden policajt, gdyž viděl, že náš rozhovor trochu vážne, se vosmnělil a říká jí: „Paní, nezlobte se, ale tady ten pán se dopustil přestupku, nemá doklady a tvrdí, že jste jeho manželka. Můžete to dosvědćit?“ – Nejak dlóho si mně prohlídala, jak gdyby mně viděla poprvní v životě. To mně dožralo. Štyrycet roků spolem, děcko vodrostlý, všecky moje prachy a ešče se ke mně nezná? Povidám, pust' nás dovnitř, nebo uvidíš co dovedu. Vona se vám na mně ani nepodívala a enom tak napůł huby utrósila: „Tož to vćil vidím, co dovedeš. Musijó tě vodit družil!“ a votočila se k tem policajtom a povidá. „Když řeknu, že je to von, tož co?“

„A co tí policajtí na to? T omusél byt nářez, co?“ křenili se vobá kumpání, gdyž už jim hlava plavala na krku.

„Fósek taky udělali takový to slepičí voko a ve snaze napodobit policajty se postavili a snažili se taky vo úřední tón: „ Tak to u.uděláte m.moc dobře“ zdvihli kazatelsky prst a zakymáceli se nad stolem“ a za..zaplatíte nám p.pokutu!“

zadržávali, gdyž to chtěli rázně vyhrknót, protože jazyk jim zvláčněł stěně, jako jejich tělo. „A za co?“ vopáćila Kača. Tož policajtí ji to fšeko pověděli a vona enom krótíla hlavó. A gdyž ji řekli, že to bude za tři tisíce, tož spráskla ruky a bědovala, jak nebožka Kurničková –Gde já na to vezmu? Dyť nás to zruinuje! –

Matěj s Puliočkem už zasé seděli z výrazem unaveného bernardýna a enom kévali hlavami. Fósek se ešče jakž takž drželi, ale na ten konec si přece enom sedli. Povidám ji „Nemel a naval prachy. Šak sem se jich do tebe nacpál dost! Přece mně nenecháš zavřít? Dyť bys nemněla kemu nadávat a poróćet!“ To zabralo. Dívala se na mně jak na vraha a gdyž skovávala ten lísteček, tož povidá: „To ti nedaruju!“ To už vykládali enom Matějovi, kerýmu už hlava padala na stůl. Puliočko se vytratíl, jakože musí na záchod, ale asi si spletl dveřa, protože už se nevrátil.

„Tož tí musím říć“ vobrátili se Fósek na Matěja, „že vona svoje slovo dodržela. To zas teda ja. V tem je na ňu stoprocentní spoleh! Akorát, že nemám ani vindru, kamaráde!“ pomaly zaplakali Matějovi na rameně.

Ten, známá držgrešle, se vtem cuku probrál. Vzál ten lísteček, co na něm bylo čárek, že by s něma mohl voplotit zahrádku u domu a hned' mu bylo jasný, že letos bude muset zasé dělat zapomnětlivýho na výročí svatby. A do nóbl podniků už taky dlóho nepude. Zrovna, gdyž platíl, tož mu k temu Jožka Černé švitořil “Ešče si já, ešče si já pohár vína zaplatím, potom sa já, potom sa já k mojej milěj navrátím..“ A Fósek mu povidajó: “No vidíš, gde jinde by ti k temu tak pěkně zahráli a ešče k temu zadarmo.“ A z nóbl podniků se každé vydali do hvězdnaté noci, plni dojmů, enomže každé úplně jiněch.

GW

SLOVO NA ZÁVĚR

Blýskne se na lepší časy?

Jaro se probouzí po tuhé zimě velice ztěžka. Ještě

v polovině dubna jsou rána silně chladná a zachmuřená. Velká radost z množství sněhu na horách se změnila

v zoufalství na mnoha místech České republiky v blízkosti řek a velkých vodních nádrží, kteří jsou opakovaně vytápěni povodněmi a mnohdy nepoučitelní. Vinu svaluje jeden na druhého a jako obvykle po nalezení obětí beránka se zas do další povodně nic závatného nestane. Zdůvodní se miliardové ztráty a následně se pak bude hledat, kde se zase ztratily. Politici se zalíbí slibem pomoci ze zisku energetické společnosti a přitom se takový „dar“ vrátí všem v podobě následně upravených cen. Vlna lidské solidarity rovněž ne vždy nalezne správné adresáty a tento hazard může vést jenom k otupění k opakovanému lidskému neštěstí. Povodně u řek, bohužel, budou a stejně tak budou velké přívaly sněhu ve vyšších polohách spolu se silným větrem. To už je jaksi daň dané poloze za jiné výhody, kvůli kterým sem lidé jezdí nebo se zde usidlují. Jistě mnohé také způsobil člověk a nesprávná politika v péči o krajinu. V té se jaksi také pozapomnělo a stále pozapomíná pro velké voličské základny ve městech na vesnice, které se svými skromnými finančními prostředky mnohdy živoří, odkázání na almužny od státu. A také rady těch, kteří se sem jezdí pouze pokochat, aby pak odešli za snazším životem a většími možnostmi zpátky do viru velkoměsta. Stačí si jen přečíst názory těch, kteří bez rozdílu věku, se svěrují sdělovacím prostředkům o „potřebě možností a kontaktů“ které jim venkov, kde „chcipl pes“ nemůže v jejich rozletu poskytnout. Ale je tam krásně, mnohé hospodské figurky jim poskytují inspiraci, rádi se tam vracejí. To i politici, zejména před volbami, jak se děje nyní.

Pak na ně zase čtyři roky zapomenou a veškerou odpovědnost přenesou na místní zastupitelstva a starosty, jichž si sdělovací prostředky všimají především s nějakou tragickou událostí, skandálem či obviněním.

Není to nic nového, stejně jako ony následky přírodních živlů, ale jenom hlupák by se s takovým stavem mohl smířovat. Je třeba si začít rozumět s přírodou, stejně jako volit rozumné politiky, kteří jsou zárukou nikoliv slovně, populisticky, ale především činy, které za nimi zůstávají, postupného obratu k lepšímu. Je také třeba se oprostít pouze úzkého, subjektivního pohledu, na problémy, ale zvážit je v širších souvislostech skutečných možností a potřeb většího celku. Stát se hospodářem nejen na svém písečku, ale také své obce, kraje i republiky. Žel, známosti a účelovost kontaktů, které vedou k získávání

prostředků na úkor druhých, jsou pořád živnou půdou korupčního prostředí pro osobní výhody.

Nicméně jaro už je konečně tady, nejen podle

kalendáře a snad dá rozlet lepším náladám a myšlenkám. Vždyť, i když sdělovací prostředky mnohdy neuváženě hrozi pandemií ptačí chřipky, bez ptačího zpěvu by nebylo do zpěvu ani nám. Byť by slunce sebevíc hřálo. A bez rozkvetlých květů, zelených stromů a trávníků jakbysmet. Navzdory tomu, že se projeví alergické reakce. Žel, to je daň konzumní a přecitlivělé společnosti, neboť už začínáme být alergičtí na všechno. Ale snad i to málo, čím se můžeme potěšit a pokochat, nás udrží v naději, že i vlastním přičiněním a rozumem se můžeme dočkat lepších časů.

Slabotinský

Vydává obec Kobernice u Brna

Redakce: Obecní úřad Kobernice u Brna • Dolní 54 •
PSČ 684 01 • tel./fax: 544 222 520

• e-mail: oukobernice@politavi.cz • www.koberniceubrna.cz

Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Slabotinský, CSc.

Datum vydání: 12.04.2006

MK ČR E 13059

Zaslané příspěvky pokud nejsou vyžádány se nevracejí. Příspěvky otiskujeme v původním znění, bez jazykových úprav. Za otištěné příspěvky se honoráře nevyplácí.